

Uši a Vítr

BOHUNOVSKÝ | MARUSJAK | LANDA | VÁCLAVEK | BARTOŇ | SYTAŘ | NIKDO | KAVANAGH | JEF | KREJZEK | BITTNEROVÁ | BUJAK | VLACH | ČURA | VÍT

Rozhovor: Koonda Holaa

Koonda Holaa, vlastním jménem Kamil Krůta. Kytarista, baskytarista, zpěvák a světoběžník z Mnichovského Týnce. Vystupoval se skupinami FPB, Už jsme doma či Pseudo pseudo. Poslední roky vystupuje převážně sólově.

Kamile, neznáme se bohužel osobně, mám ale výborné reference, rád poslouchám Tvou hudbu, která se ke mně dostává, má to energii, která je mi sympatická, hodně, jak se zdá, cestuješ, jak pro sebe pokládáš za důležitý „nadbled“, který Ti skýtá časté vystupování v cizině? případně srovnání se scénami zdejšími?

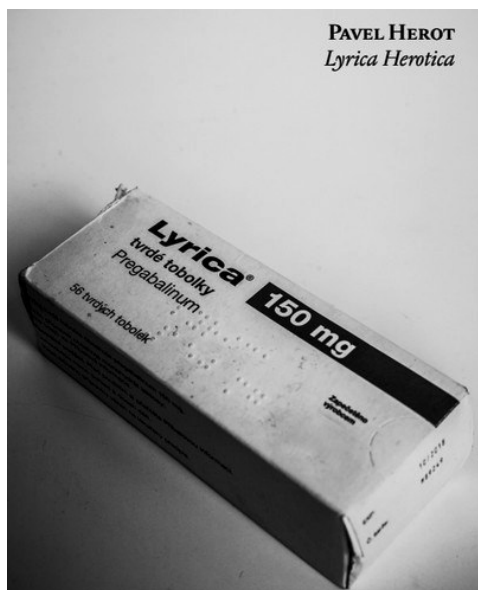
pro mě je cestování za hudbou existenciální – čím více okrajovou či originální hudbu hraje, tím větší teritorium musíš být schopný pokrýt, neboť lidí, kteří pochopí a ocení tvůj přínos, je procentuálně málo – také kolektivy lidí, kteří akce okolo hudby pořádají, se cyklicky mění, a to vlastně přispívá k rozvětvení mých stezek – je v tom samozřejmě taky dobrodružství a určitý primární lidský instinkt objevovat nová teritoria – česká hudební scéna je dnes krásně rozvětvená a příliš dlouho jsem tu nebyl, abych mohl chápat všechny pospolitosti – jistě je, že cítím trochu zklamání v tom, jakým směrem se (podzemní) hudba u nás vydala – před rokem 90 se určitým zázrakem a prací Jazzové sekce vytvořila možnost mít přístup k absolutní avantgardě 60., 70., 80. let západní kultury –

pokračování na straně 2

Koonda Holaa, Brno – Paradox, 21. října 2015. Foto: Zdeněk Vykydal.

Herotova Lyrica

Na značce Ears&Wind Records právě vyšla nová sbírka básníka Pavla Herota: Lyrica Herotica. K dostání na Dřevěné cikádě.

Festival spodních proudů 2017

Pražská pětka, aneb koncert pěti souborů:

SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE

Hrají jinou a samozřejmě současnou hudbu s ozvuky tradic českého undergroundu. Předem nahrané smyčky vystřídaly v poslední době různé samočinné stroje usměrňované živou obsluhou. Nepřehlédnutelná basová linka se saxofonem střídáním s kytarou dávají pevný podklad pro deklamaci pravd.

SOVA SMRTI

Zvukové hledačství, náhoda jako stavební prvek a spojování zdánlivě nespojitelného. „Je to takový orchestr psychedelických banjistů,“ říká o debutovém albu s nadsázkou jeho spolutvůrce Jan Faix.

LÁZNĚ KOBALT

Lázně Kobalt jsou společným projektem básníka Ivo Stefana a hudebníka Jakuba Novosada. V českém prostředí výjimečný počín propojuje Stefanovy subtilní exis-

tenciální texty s Novosadovými strhujícími, místy až romantizujícími skladbami. Do zvuku klavíru vstupují další nástroje a zvuky tohoto světa a společně vytvářejí zvláštní sevřenou a naléhavou atmosféru.

SPROSTÁ A UBOHÁ

Láska v přímém přenosu, jemný dotek něhy a teplo lidství. Hudba libereckého kvarteta „Sprostá a ubohá“ zahřeje a texty nepostrádající kus básnického střeva, ni moudrosti kmetů, jsou vzpruhou pro dobou zteřelé duše... Que romantico!

TYP SKRŠÍN

Archeologicko-religionistické ohledávání spodních okrajů hudby. Utlité texty, šílené kostýmy, poetičnost v industriálním světě, melodie v undergroundu. Johanku z Arku nahradila herečka z Deutsche fekal porno, Židovi nasadili parohy...

Součástí večera bude uvedení nové sbírky básníka Pavla Herota – Lyrica Herotica.

Kdo musí, cestu si najde

po mém odchodu z Čech jsem se dlouho srovnával s tím, že i na Západě tyhle skupiny byly také absolutní okraj – měli jsme myslím jakýsi náskok – byli jsme díky izolaci komunismem od současných trendů v nadčasovém předsmunu na hyperbole světové hudby – dnes je tu spousta talentů, ale taky diletantismu – toho nudného, ušmudlaného hraní bez duše a lásky – myslím, že každá země má svůj přístup k hudbě a vytváří svůj osobitý obraz vnitřního světa – systém kolektivního organizování koncertů a vytváření zázemí pro tvorbu hudby na Západě má jinou dynamiku, hlavně díky celkově snazším možnostem opatřit si prostředky na činnost, a to následně vede i k jiné struktuře přerozdělování odpovědnosti a odměn – dává to dlouhodobě víc smyslu, než pořádat koncerty v prostorách, kde majiteli, který se nepodílí na problémech a radostech hudebních „na(d)š(e) inců“, skončí 90 % zisku – asi nejodpornější model mají v Anglii, kde je taky nejvíce soupeřivosti mezi hudebníky – mohl bych se rozepsat o temných skvrnách na jejich kolonialismem posedlé duši, která dala dávno tomu život, predátorům americkým, ale jsem na to příliš líný – v tento krásný sobotní den v mojí milované, téměř jarní Picardii – mohl bych si ufnuknout o tom, jak zbytečný je celý tenhle retro-recyklo-korporativní fašismus digitálních carbonových kopií – ale

to už bych snad příliš odhalil roušku své mysli – nicméně žijeme ve světě, kde je spousta nové hudby od srdce a myslím, že kdo musí, cestu si najde –

pokud se člověk ohlíží po oficiálních informacích o Tobě na internetu, dovídá se mimo jiné taky o Tvých zajímavých spolupracovnících, z nichž některé znám, třeba Erna Šedivého (poprvé jsem na něho

narazil kdysi v roce snad 69, ještě před emigrací), co Tě vede ke konkrétní spolupráci s těmito (i jinými) spoluhráči?

jedná se taky o Radovana Santrucka Uhlíře – basáka druhé generace FPB – právě v jeho případě a v případě setkání s Milanem Novým, se kterými jsem měl možnost hrát v druhé (Mírou Wankem neposvěcené) formaci FPB, jsem zažil to zásadní „setkání“ – a až na pár vý-

Koonda Holaa, Brno – Paradox, 21.října 2015. Foto: Zdeněk Vykydal.

jímek jsem už neměl štěstí potkat se s lidmi, s kterými tvořit hudbu – souznít – mít možnost se vzájemně dostrkat až do absolutního obklopení a odevzdání se (možná to zní trochu jako nadsázka u punkové kapely) by bylo absolutně bez námahy a přirozené – dá se říci, že jsem, jak se tvrdí o lidech závislých na Crack Cocainu, ochutnal tu první „High“ a dodnes se za ní ženu – těch dalších klíčových setkání bylo víc – Steve Mackay byl můj stařešina rodu a taky ochránce a skýtal mi přístřeší v bouři sobeckých sraček individualistické Ameriky – byl to také člověk, který mně potvrdil, že je možné se napojit na neviditelnou hudbu, která prochází námi všemi nepřetržitě, a být tak schopný souznít s druhými – bez toho, abys věděl, co a jak se bude hrát – nemluví čistě o improvizaci – tohle je mnohem víc záležitost absolutní upřímnosti záměru a rozpouštění ega – prostě situace, v které se člověk často nenachází – podobně mě ovlivnil další saxofonista Marshall Allen, který mně bez jediného slova vysvětlil všechny otázky, které jsem měl ohledně hraní hudby a kompromisu vůči okolnímu světu a jeho očekávání od nás – Erno Šedivý a Jim Čert, s kterým jsem se seznámil někdy okolo 1992 na Lower Height Street v SF, měli taky zásadní vliv na můj vývoj – podobně jako Petr Růžička, který mě v 80. letech v Teplicích zasvětil do undergroundu a hudby, která je mně dodnes svatá (Art Bears, Snakefinger, Chris Cutler, Fred Frith a John McGeoch, Chrome, Severed Head) – oba dva, jak Erno, tak Jim, jsou zkorumpovaní šamani – ale otevřeli mně svět, který se do té doby ukrýval přede mnou na periferii předsudku a bludu – Jim má zvláštní magnetismus, jehož používá každodenně nejen na pódiu celkem bezostyšně, a Erno dokáže – má tu zvláštní schopnost za bubny manipulovat průběh času či spíše naší iluzi času a já jsem jim všem zavázán a zároveň propuštěn – s jejich dary – v neprůhledné době lhářů, kteří si monopolizují pravdu, nemá cenu odsuzovat a dělat závěr – člověk by si měl pamatovat, když šlápne jednou do hovna, to sebezapření, když to hovno z boty čistíme, je dobrý čas na to, si udělat mentální výstražnou ceduli – a to dobré, co objevíš, má taky svoji hodnotu a každý si zaslouží trochu odpuštění a lásky – těch lidí bylo víc, Reza Abdoh, který mně ukázal, o co vlastně moderní divadlo bojuje – Linda Sibio, samospalovací kometa šílenství osedlaného osvícenou disciplínou, The Residents, kteří mně (kromě svého „je ne sais quoi“) otevřeli oči k tomu, jak funguje moderní továrna na umění, Henry Barne aka AMPS FOR CHRIST, ten přesný opak toho a moje inspirace se vrátit nazpátek ke kořenům a srovnat si, proč a jak hud-

bu dělám – no, zkrátka už se stmívá, tak pojďme změnit téma –

jaký je při Tvém vystupování význam zpěvu? skvělý bluesový kytarista mladší bělošské generace Derek Trucks říká, „na každý nástroj hraju, jako bych zpíval“... jak to cítíš Ty?

Koonda Holaa, Brno – Paradox, 21. října 2015. Foto: Zdeněk Vykydal.

zpěv je nástroj člověku nejbližší – proto je gospelová hudba tak zvláště silná – sám rozeznáváš sebe bez prostředníka – hudebního nástroje – jednou jsem přistihl Erna Šedivého, jak si všechno, co hraje, zároveň zpívá – při poslechu nahrávky jsme slyšeli nějaký divný zvuk, tak jsme postupně prošli všechny stopy a na jedné, kde se mikrofon otočil na stojánku, a místo na virbl neboli esák, zíral na Erna, jsme slyšeli Ernův šílený skatt – já zpívám od malička a dělám pusou různé nástroje, a myslím, že to tak má spousta lidí – zkrátka je to něco, nad čím moc nepřemýšlím, ale co mě uklidňuje i dostává do extáze –

dovedeš si ještě vybavit dobu bez těch současných vymožeností techniky, kdy „padesátku“ zesilovač Tesla MONO mívali jen vyvolení a mikrofony se kradly? nebyly ty doby příznivější vynalézavosti a tvůrčím výbojům v zásadní orientaci hudebně-poetického směřování (starý rock’n’roll, rhythm&blues, Dylan, Beatles, Cream... Janis, Hendrix...)? jak se posunul lidský podíl při současně nesouměřitelné „umělosti“ a „nekonečných a snadných možnostech“? je to vždy k dobrému? není snadnost příliš záluďná?

myslím, že stejně jako píáno a jeho mechanický zvuk si člověk podrobil a dokázal s ním vykreslit i ty nejzáluďnější krajiny

duše, elektronika má stejný potenciál – co se v podstatě nevyvíjí, je lidská představitivost, paměť, odvaha být jiný – pokaždé když vidím nějakého motherfuckera s modrým světlem od kompu v obličejí, mám chuť mu ho otřáskat o hlavu, ale ten svět, který vytvářejí tyhle sequencerové démoni – je to nové, je to jiné, a proto těžší

ocenit – pro mě je zásadní to, že většina elektronické hudby (no, některé věci jsou úžasné) mě nudí a noise mě irituje, ale tak to má být – podle punku –

co zásadního pro Tebe přinesl punk? jak Ti naboural život? zásadně, nebo jen doplňoval Tvé vlastní snažení?

sám jsem nikdy doopravdy pankáč nebyl – myslím, že spousta mých kamarádů z 80. let bylo pozéry v mezích zákona – punk ale pomohl nám všem si uvědomit právo na sebeurčení i všechny jeho důsledky – to, že jsem objevil FPB, a pak s nimi během dvou let začal hrát, byl začátek téhle krásné cesty po matičce zeměkouli a i když mě punk-rock dnes už moc nebaví a grindcore etc. si pustím jen příležitostně, jsem této vlně vděčný za to, že mě vynesla ven na otevřené moře z téhle naší zasmrdlé zátoky nářků a pochcaných zdí – myslím, že cíl je stejný, ať už vyrůstáš na jakémkoli žánru – vidím to, jak se všichni od punkáčů až po techno deejeje (hahahahaha) vracíme zpátky k hudbě, která nám svojí vnitřní upřímností vrací víru v dobro a smysl do pokračování –

(rozhovor prostřednictvím Messengeru, jako-by v jedné větě, doplnil jsem jen diakritiku – a rozhovor nechal přirozeně plynout – jef, 16. 3. 2017)

Sépiovou kostí:

Petr Bohunovský (1951 – 10. 1. 2017)

Ve Velké obřadní síni krematoria Strašnice zazněla nahrávka Magorova hlasu, kdy recitoval svoji báseň „Ach, matko Praho – ty jediná a ze všech nejkrásnější... teď nebojím se smrti už, přijď ke mně blíž, s kosou nabroušenou... ale vteřinu před tím, prosím tě, ať zaslechnu racky nad Vltavou...“ Následoval zvukový záznam skladby „Básníci ticha“. Na závěr smutečního setkání naživo zahráli Plastici (Kábova sekce). Dne 19. ledna 2017 se přišli rozloučit rodina a přátelé se skromným, pokorným, vzácným člověkem, který si na nic nehrál, Petrem Bohunovským. V podivné hře zvané Život dne 10. ledna 2017 dostal mat.

Petr byl aktivní v různých směrech. Snažil se ostatním pomáhat zkušenostmi, radou a kde mohl, tak často i hmotně. Šoféroval jako Magorův osobní řidič při jeho cestách mezi Prahou a Vyďím. I. M. J. bydlel u něho v domě, kde také zemřel. Po Magorově úmrtí organizoval s pomocí přátel každý rok v květnu setkání u Magorovy studánky v lese nad Neklankou. Po Studánce následoval Československý večer U Prince Miroslava, kde vystupovaly různé kapely. Vždy v den narozenin Martina Jirouse (23. 9.) před jeho bustou na domě, kde zemřel, probíhá Vzpomínka na Magora, kterou Petr Bohunovský také pořádá. Pokračovalo příjemné posezení na dvorečku, jehož součástí je „zeď osobností undergroundu.“ Tváře známých androšů zde zachytil malíř Martin Frind. Na protější zdi obraz od Pavla Zajíčka. Petr rád podporoval různé malíře. Kdyby žil ve středověku, tak bychom o něm bez nadsázky mohli říct, že byl mecenášem umění. Erik Frič přišel s nápadem v této tradici podpory umělců pokračovat a udělovat Cenu Petra Bohunovského.

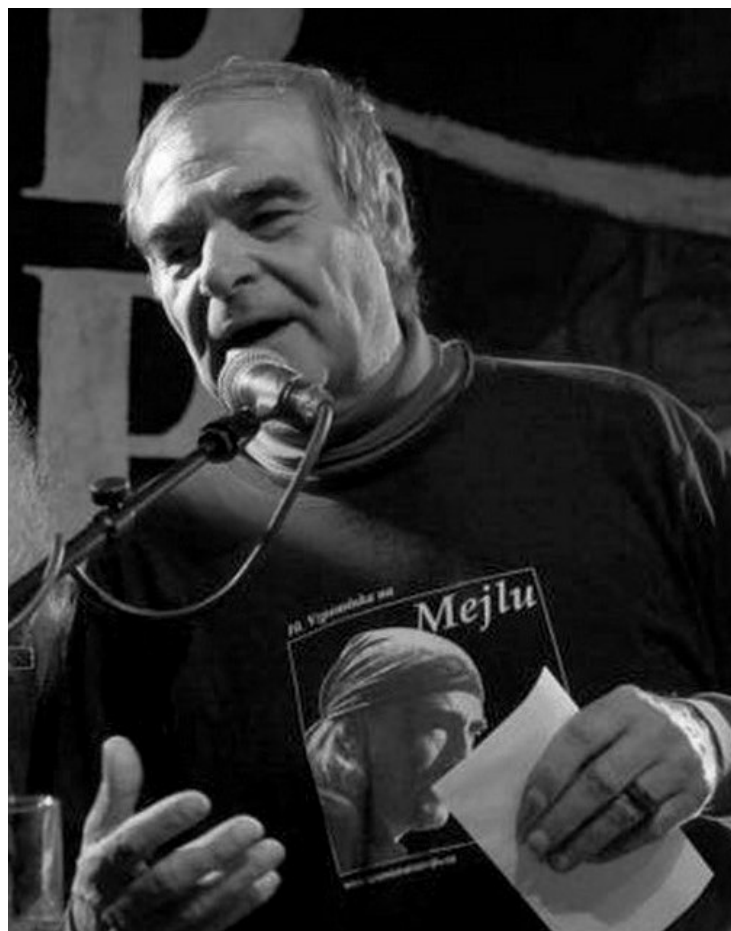
Někdo možná říkal: „Bohunovský, to je ten frajer v nablýskaném bouráku.“ Petr zastával názor, že auto musí především sloužit. Klidně ve svém Mercedesu převážel třeba ovce. A kolik muzikantů, básníků, přátel v něm odvezl na koncerty nebo jiné akce, asi nikdo nespočítá. Podporoval i fotbalové žáky klubu Bohemians Praha. Málokdo ví, že byl vášnivým rybářem a houbařem. Také cyklistou. Někteří určitě pamatují jeho tričko s nápisem „Cyklistická sekce undergroundu“. Založil Společnost Československého undergroundu. Neměli bychom zapomenout ani na legendární hospodu Na Neklance, kterou provozoval od roku 1992 do r. 2011, kde vznikly akce, které trvají dodnes a hospodu přežily, třeba již zmíněný Československý večer nebo šachové turnaje. Petr byl výborným šachistou. Teď jistě hrají spolu s Magorem dlouhé ne-

beské partie této královské hry. A navzájem si předčítají své verše. Že psal Petr poezii, mnoho lidí zřejmě neví. Pravidelně četl své básně u Magorovy studánky nebo na literárních večerech Kolene. V samizdatovém nakladatelství a vydavatelství Koleno mu vyšla sbírka „Dej si zdrávas“.

Petre, díky za všechno, budeš nám moc chybět.

PS. Letošní Magorova studánka bude 13. května a nebudeme si připomínat jen Magora, ale i Petra B.

Miky Marusjak

Petr Bohunovský. Foto: Jaroslav Diblík

NA PIVO UŽ NECHODÍM

Jo bejvaly časy, kdy jsem si zpíval
dělal si žízeň,
chodil na pivo,
kamarády míval
Zašel jsem k doktorům, snad je to průjem
co si to namlouvám, je to spíš průser
Nekašlu dehet, jde ze mě rez
neumřít hladu, chci sloužit přes.
Tak už mi zakázali i pivo
ty chcanky boží
To už nedám!

NA BARÁČNICKÉ RYCHTĚ

Už mi to nepálí
už se nevyznám
čtu si v Babylonu rozhovor
pánů Topola s Placákem
a nepoznám
kdo které myšlenky autorem
No u těch dvou je to jedno
všechny splynou v Panenku Marii
jediný kdo by se z nás radoval
je Zajíček Pavel
básník i bláznů král

ASANACE – LOUČENÍ NA LETIŠTI

Pašerák lidí z Ruzyně
už natahuje pařát
vůbec se nestydí neřáď
že rve vnitřnosti z lidí
až krvácejí ze sebe i z šatů
ale plakat nemohou.
Automat svět už má otevřeno
kam to bude milostivá?
Fantom už staví na kafe
nebo si dáte čaj s heřmánku snad.

BIGBÍT NA STATKU

Garáž na nás dorážela
ve stodole Vency Koubka
Na hambálkách k tomu
ňáká přirážela
na kolech jezdili andělé
po vyšňupané lajně
až do rána

DEJ SI ZDRÁVAS

Může být uraženo
může být smutno
Nelze být však ješitno
to je hřích
to je rakovina každého Já

VIRTUOZITA

Když nevíš co to je
a na co to je . .
tak to bude umění.
Je to symbol
povrch i hloubka zároveň.

TOLIK CHCI

I.
Na závěr toho mého věku
začínám mít choutky být.
Kam pospíchám, co stále hledám
moc bych za to nedal, že lžu.
Ale ta chuť žít začíná být věrná
a já ji na krku mám

II.
S životem co válí se
nechte mě veselit
nebo aspoň přátelit
Snad se zadaří i
s nestojícím pérem

PRAVDIVÝ PŘÍBĚH

Uřízli krokodýlovi hlavu
uřízli mu nohy, ruce
jen ocas nechali.
Pohozený v písku na pláži.
Jak se bude líbat
jak svou milou hladit?
Tak se přece nedá žít

GENIUS NOCI (VĚNOVÁNO ŠUMAVĚ)

Přijdi mě navštívit
toužím zas vidět tě.
Noční čas pomalu brázdí
staré pěšiny Galapetra
kterými chodím v naději,
že stanu se Albatrosem tvé duše
té, co očistí se hladinami vod
té, co nemůže si nevzpomenout
na okamžiky nádherné
zastavené v podvečerech
ačkoli země otáčí se.
Postávám v Lipenské přehradě na molu
poslouchám zvuky nočního ticha
ze strání šumavských lesů
a nevím, zdali nemáš se nyní líp.
Navštívit mě přijď, vidět tě toužím.
Ach jak rád bych políbil
tu náheru v Genius loci

ŘÍKALI MU MAGOR

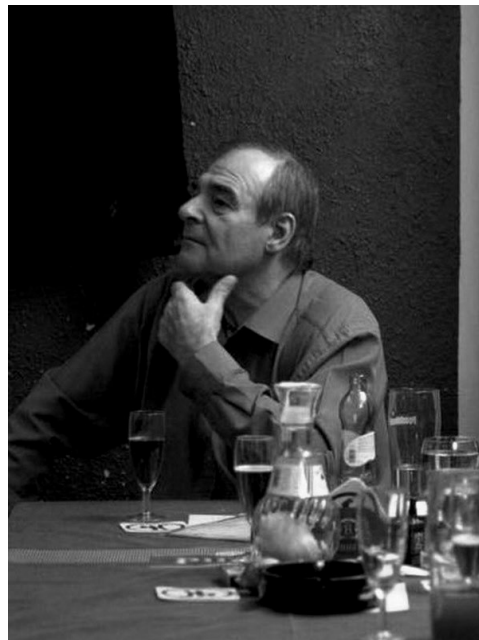
*Ne, já se sebou problém nemám
se mnou ho mají jiní
pěstují ho jako víru
ne, o sobě vám nic neřeknu
vygooglujte si mě
bývám na Vysočině v monastýru.*

Pak odešel Dagmarce, do prostoru
žije si tam ve třetí kultuře
kde s ním nikdo nebude.

Prostor je kategorie
Kde realizuje se protikladů harmonie
Jak vyjmout obraz z rámu
když omezení jsme Duchem
jak postavit prostor
vidět až do pravěku
a tam se setkat s Magorem

NÁLADA POD NULU

Co dál? I veverka zazimovala
ta česká opička, která
závistivě kouká lidem do oken
padající kalamitky háckují
bílé čepice na chlumech
co dál když začíná Advent?
Asi zazimují tak
jak ty veverky

Petr Bohunovský. Foto: Jaroslav Diblík.

MAJDA

Měla boty sešmajdaný
hubu taky
od třinácti prej není panna
a kouří jenom za odměnu.
Od včera si lámu hlavu,
co má asi ráda
že tak šmajdá

EPITAF

I.
Pozdě bycha honiti
když už ležím na řiti
hezký holky loviti
teď - když jsem umřel

II.
Bibli stejně napsal chlápek
co se doma nudil

III.
Nad osudem svým
plakal by i kámen . .
Amen

IV.
Na týhle straně nebe
nic moc
Tak uvidíme zítra . .

OBCHOD PRO SLOVO, OBRAZ, ZVUK, POHYB, ŽIVOT: **DREVENACIKADA.CZ**

Přímá distribuce značky Ears&Wind Records. CD, knihy, asfalty, časopisy, noviny, samizdaty. Výběrové tituly spřátelených vydavatelství. Najdete nás v brněnské Čápkově ulici č. 21 – ve firmě Admira CZ.

Úhly pohledu: Maniaci

Číst si svůj deník může být někdy bolestivý, ale žít v pravdě bez bolesti nejde. Teď jsem se tomuhle úvodu musel sám zasmát, vždyť já se mám vlastně docela dobře, nekecám.

10. 2. Vzpomínky na brigády

Na megalomanským večírku nějakého zazobaného čtyřicátníka zažívám ten trapnej pocit, jakej maj hezký ženský. Jsou to akce pro bohatší společnost ve věku 35 plus. Jsem tam tělesnou schránkou pro bohaté paničky. Laškuju s nima a dolejuvám jim panáky. Chlast brzo zničí celej večírek a polovina párů se tam do krve rozhádá, ale o tom teď nechci psát. Rozlejuvám chlast a vím, že za dalších cca 10 let už by tam ze mě nikdo odvařenej nebyl. Budu starej plešatějící páprda a moje místo nahradí mladší maso. Zažívám ten pocit popularity jen skrze svůj ksicht. Je opojný. Člověk si na něj tak snadno zvykne. Ale bude to dobře, až budu starej a ošklivej. Bude to život v pravdě. Zpočátku asi trpkej, ale o to pak lepší. Setřou se všechny společenské masky předstírání.

9. 4. Pohovor do Kiwi

V pauze mezi pohovorem na booking agenta se rozpovídám o Kunderovi a jeho symbolice. Na džob se totiž hlásí i dva bohemisté. Rozebírat Kunderovy romány nám jde znamenitě. Koupit letenky na serveru, kterej funguje jen v japonštině, už méně. Při testovacím bookování jsem pomalej a dělám chyby. A pak si říkám, že co tady doprdele vlastně dělám? Neměl bych v nějaký špinavý knajpě točit pivo a bavit se o holkách a knížkách?

10. 6.

Vykrást všechny ty starý dopisy ex-lásek. Beze studu je vykrást. Vytěžit to dobré, co z nich vzešlo. Jenom tak, když získají nového adresáta, budou mít smysl. Nebudou navždy ztracené v síti minulého času (ukradeno z Markéty Lazarové).

13. 8.

Díváš se na ni. Je tak krásná – na obalu i uvnitř. Díváš se na ni, jak sedí za stolem a učí se na nějakou nesmyslnou zkoušku (středověká diplomatika), která je k ničemu – jen zelené políčko na obrazovce, nic víc. Sedí tam a trápí se – nevědouc nic o svém futuru, jak by řekl poeta. Díváš se na ni a říkáš si: hlavně to neposer, Vojto. Hlavně to zase neposer.

26. 9.

Utahán. Utahán čuměním na ženy. Znavenej každej den víc a víc. Kam to povede? Seschlej starej muž – budu každému odpornej. Je tohle je osud všech mužů, kterému nejde uniknout? Osud Gottův, Menzlův a Hapkův. Stíny ploužící se za sjevma dvacátkama. Všem pro smích, ale stejně jim to stojí za to.

11. 12.

Obstála by dnes románová klasika Na cestě? Vzhledem k enormnímu tlaku, aby vše bylo genderově vyvážené. Přemýšlím, jak by asi dnes v recenzi liberálního časopisu tento román dopadl. Asi takto: machistická slátanina netalentovaného grafomana. Připomínka dob, kdy se muži flákali, pochlastávali a smilnili,

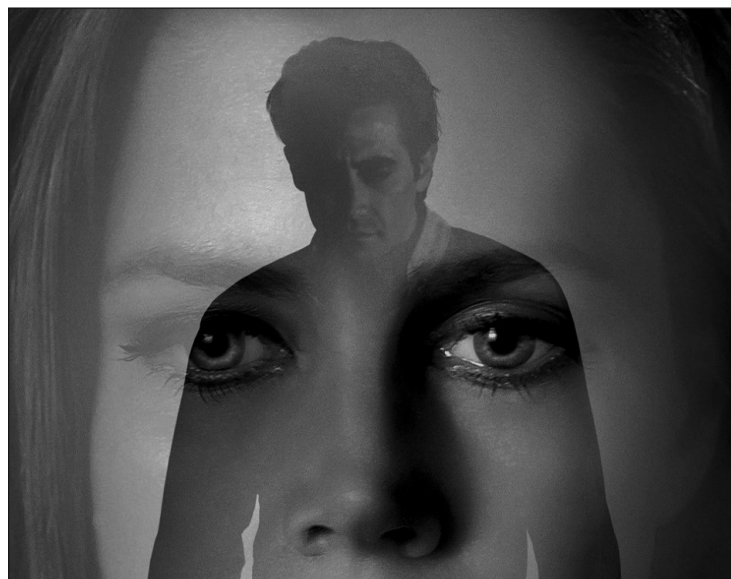
zatímco ženy se doma staraly o děti, které jim tito „hrdinové“ nadělali.

Znal jsem mnoho holek, které ten román milovaly. Většina z nich dnes řeší, jestli je v tom a tom periodiku dost velké zastoupení žen. Byly by schopné si ho užít i dnes? Vždyť je to román o mužském přátelství a cestování. Ženy v něm opravdu figurují jenom jako estetický objekt. Dříve to nevadilo. Holka, co chtěla cestovat, se prostě vcítila do mužských postav a ten román si užila. Koneckonců to je přece jeden z půvabů literatury – že se vcítíš do někoho jiného. Anebo bychom měli rychle napsat remake o Sally Paradisové a Daně Moriartové? Ale co bych se furt rozčiloval, že ano, Kilgore Trout?

Vojtěch Landa

Filmové okénko: Tom Ford: Noční zvířata

Noční zvířata (Nocturnal animals) jsou zase po dlouhé době americký biják s promyšleným a komplikovaným scénářem. Na počátku stojí klasická, ale funkční situace, kdy je spíše pacifistický muž konfrontován s bandou vidláků. Má chránit svoji manželku a dceru, ale je proti nim bezmocný. Tahle část příběhu funguje na jedničku. Režie je bezchybná, stejně jako herecké výkony ústředního páru (Jake Gyllenhaal a Amy Adams). Druhá část příběhu je typicky postmoderní a analyzuje ono prožité trauma skrze tyto hrdiny, jež spolu už dávno nežijí. Postmoderní proto, že muž o své bezmoci napsal román a své ex-manželce jej zaslal. Musím říct, že druhá část příběhu už byla méně přesvědčivá. Nebyla špatná, ale

jako by pomrkávala po bratrech Coenových, aniž by dosahovala jejich kvalit. Bylo by však vyloženou škodou zlomit nad snímkem hůl. Druhá část příběhu je totiž sepsána tak, aby skutky románových postav přesně kopírovaly své předobrazy ze své první části. Je skoro nemožné to pochytit najednou a vyžaduje to zpětné vrácení se k ději a jeho analýzu. A právě to se mi na tomto filmu líbilo nejvíce, protože naprostá většina hollywoodské produkce nic takového nevyžaduje. Tohle je po dlouhé době mainstreamový film, u kterého musíte potrápit své mozkové závity.

Vojtěch Landa

Foto: Marc Maron ve studiu, zdroj: rehabreviews.com

O knihách a lidech:

Nuria Amat

Katalánská spisovatelka, básnířka, esejistka a novinářka, narozena roku 1951 v Barceloně. Debutovala roku 1979 románem „Suatební chléb“, mezi její nejznámější díla patří knihy „Všichni jsme Kafka“ (1993) a „Královna Ameriky“ (2001, angl. Queen Cocaine). Do češtiny byla Marií Jungmannovou přeložena kniha „Ať na mě prší život“ (2008, z originálu Deja que la vida llueva sobre mí), z níž vybíráme pár úryvků.

Srdce literatury spočívá v jazyce, nikoli v tématech. Témata se vždy opakuji, ale to, co se mění, je tvar, v němž jsou napsaná.

To, co říkáme, může být to, co si myslíme, ale téměř nikdy to neodpovídá pocítovanému.

Láska je druh smrti, která nikdy nekončí ani nezačíná. A kdyby byla láska duševní porucha, jakési vyšinutí neuronů, proč ztrácet tolik času tlacháním o tom? A kdyby byla láska příběhem, který se v neměnné podobě opakuje bez ohledu na to, zda jde o tu nebo onu milovanou osobu, proč vyvíjet takové úsilí, abych milovala tohoto konkrétního muže a byla milována právě jím a ne jiným?

Jsou myšlenky, které se vůbec nedají popsat. Takové myšlenky si nelze ani připustit. Probíhají člověku hlavou tak rychle, až by se dalo říct, že jde o návrat k paměti dětství, kdy se i to nejnovější a nejneobvyklejší vytratilo, než jsme na to stačili pomyslet.

Čím intenzivnější bylo ticho zahalené v rozhovoru, tím přesněji dokáže člověk napsat to, co vášně zapomíná. Scestné na milostné vášni je snažit se, aby byla trvalá, protože pak se stává chorobou, která proměňuje duši a oslabuje mysl, která je na druhé straně tak potřebná, aby láska přetrvala. To, co se napíše, vyvolává pocit, že přetrvá. *Verba volant, scripta manent.*

Když začínám psát román, cítím strašnou úzkost, že bych mohl umřít, než ho dokončím. Jak román pokračuje, panika roste. Tuším, že bude lepší, když ho budu pokládat za hotový. Tvůrčí oddech, který si uložím jako východisko z paniky, se stává možná ještě obávanější než psaní, vzhledem k tomu, že absence životních stimulů mě vzdaluje dokonce i od případné smrti.

Psát, stejně jako milovat, symbolizuje učít se umírání. Psát, číst, myslet, to je něco jako útěk před jednotvárností okamžiku.

Pozorování něčeho krásného vymaže veškeré nadání ke slovu tak, že viděné i cítěné jsou jakýmsi semínkem toho, co si budeme schopni představit později.

Znám příběh muže, jemuž trvalo přes třicet let, než našel příležitost setkat se s milovanou osobou. Už pouhé pomyšlení na takové čekání ho činilo šťastným.

Je možné, že šílenství je nakažlivá nemoc, kterou přenáší zdravý jedinec. Sebevrah má něco z hrdiny i z dítěte. Nikdy neví jistě, zda si hraje se sny nebo s ohněm.

Člověk buď myslí, nebo je šťastný.

Život spočívá v tom, nechat pocítit jiné, co nás dojíká nebo zneklidňuje, a maska, do níž převlékáme svoji podobu, nezávisí tolik na slovech jako na tichu, které jejich prostřednictvím udržujeme.

Honza Bartoň

Ozvěny budoucnosti:

Milan Kozelka

Tak prý vyjde nový Kozelka. Tedy Milan Kozelka. Ne nový, ale starý. Kozelka nevyjde! Vychází slunce nebo někdy my levou nohou ze dveří domu, abychom měli úspěšný den. Takže ani nový ani starý Kozelka nevyjde. Přesto podle zpráv tamtamů prý vyjde, vydání dosud nepublikovaných textů Milana Kozelky z let 1968–1976. Prý vyjde sbírka Milanových básní „Já mám pravdu málo, zato vždycky“. A protože jsme všichni tak trochu děti, tak prý vyjdou i jeho „Pohádky“. Tak prý se máme na co těšit!

JÁ NEHAJLOVAL

...já nehajloval před oltáři hysterie neokrádal hromady mrtvol na cynických appel placech vyšších principů....

...já nezabíjel neplundroval nevyvraždil kořeny lidství v nespočetných my laích...

...já neodsoudil rozum a cit člověka k dvaceti letům káznice neposlal lidskou Báseň na stalinské šibenice frankistické galeje...

...já nerozstřílel patnáctiletou touhu těžkými kulomety made in 1968...

...mne nevyčuhovala skuklená čupřina z poklopů brežněvových transportérů...

...já jsem nestál v lati když papá Metuzalém deklamoval krvavé futuristické manifesty...

...já neskanduji obscenní hesla v pochodovém rytmu Víta Nejedlého Václava Vačkáře...

...mne nevisí doma v almaře vyglancovaný erár omedailované smrti...

...já neskládal čestnou přísahu balistickému bohu elektronkových samospouští...

...já neječel jude raus za všech požehnaných systémů ani nevykřikoval že pěticipá hvězda převyšuje kvalitou jasu hvězdu šesticipou...

...já si nemyslím ze sionismus je agresivní záležitost mor na váš zdravý program...

...já úplně schvaluji BLACK AND RED POWER v mnohovýznamném smyslu...

...já nechytám na svou anténu hlas ameriky ani nevěřím tomu što gavarít maskvá...

...ani neruším svobodnou evropu ze snu

...já se nezakotávám nepletu si slova pojmy já nebreptám o revoluci z čalouněných kresel idiotských rezidencí bramborové politiky...

...já neměl nebeské pocity při geometrických maškarádách přehlídkách stodecibelových povělů...

...já bohudík nedovedu žonglovat s nabitým kvérem k počtě zbraň...

...já neabsolvoval vražedné semináře s homicidními tituly...

...já nejsem ti skvělí molodci o budapešti...

...já nevím jak chutná moc...

...z čeho mne chcete vinit vy kteří jste bezmocni sami před sebou... kteří si pletete lásku s ervéhápé systémem... kteří ve svých patologických mozcích chystáte hrůzný masakr... kteří ve svých thermonukleárních lebkách sníte o šílené genocidě která by zůstala bez vysvětlení... z čeho proboha vy idioti mne a ostatní chcete vinit...?!?!?!?

Miky Marusjak & Honza Bartoň

Dým:

Uprchlíci do Německa, do Ruska a zpět

Žili byli v Rusku potomci etnických Němců. Pomiňme prosím to, zda to byli potomci přistěhovalců do carského Ruska, nebo děti německých válečných zajatců, protože to není důležité. Co je však důležité, je to, že se jim podařilo v rámci repatriačního programu vystěhovat se do staré vlasti. A to počátkem devadesátých let minulého století, kdy bývalý SSSR procházel kataklyzmatickým rozpadem říše zla.

Ale manželům Martensovým, neboť ti vystěhovalci se v Německu vzali, se narodily děti a počaly chodit do školy. A proto, že Německo je zemí moderní, zemí, která děti učí a to mnohé, byla součástí školní výchovy i sexuální výchova. Tedy něco, co bylo možno zaznamenat i v dobách ČSSR.

Ale Jevgeniji a Luise, tedy oběma poměrně nábožensky založeným rodičům se školní zmínky o sexu nelíbily a počali proti nim vystupovat. Když později svým dětem z náboženských důvodů zakázali na vyučování spojené se sexuální výchovou chodit, reakce německých úřadů na neomluvené hodiny byla rychlá.

Rodiče začali být pokutováni, ale namísto toho, aby svým dětem umožnili vědění, rozhodli k šílenému kroku, k návratu do Ruska. Jejich přílet do této země vzbudil pozornost tamních úřadů, protože byli prvními po Deanu Reedovi, kteří emigrovali směrem opačným, než tomu ostatně činí i miliony Rusů samotných.

A tak se jim dostalo rozhovorů, televizních kamer, novinových článků, v nichž rodiče zkritizovali úplně všechno. Uprchlíky, evropskou dekadenci, změkčilost, školní výchovu, prostě všechno. Úplně stejně, jako tomu činí zaměstnanci Kremle i u nás.

A tak byla rodina zařazena do programu osídlování Sibiře a milí Martensovi se ocitli ve vsi Kyštovka, 450 kilometrů od Novosibirsku. Jakožto bydlení jim byla přidělena polorozbořená barabizna, kterou dvacet let již nikdo neobýval. Se studnou na dvoře namísto kohoutku v kuchyni, s topením v peci namísto ústředního topení, se spaním na podlaze na matracích namísto v měkké a čisté posteli, s kadiboudou na dvoře namísto vonavé evropské toalety, v pokojích s opadávající omítkou a mžourající žárovkou u stropu. To vše v minus třiceti. O nějaké práci si mohli leda začít snít, o podnikání při bankovních úrocích 25 % a vzdělávání taktéž, neboť ruské školství s dětmi bez znalosti ruštiny nepočítá. A tak pan Martens procitl: „Projel jsem vesnice v okolí. Všude je všechno v troskách! Mám pocit, že v centru okresu stojí různé správní budovy, které jsou plné úředníků, a kolem se všechno rozpadá. Úřady by přece měly dělat všechno pro to, aby se okres rozvíjel, a musí mít nějaké výsledky. To platí v každé zemi! Ale stačí si promluvit s lidmi, aby si mi hned začali stěžovat, jak se mají špatně, jak si úřady dělají, co chtějí. Lidé nemůžou o vládě říct nic dobrého, ale volí pořád ty samé, protože nevidí alternativu.“

Na Sibiř dorazili v lednu 2017 a ze Sibiře a potažmo z Ruska utekli zpět do Německa 24. února 2017

Nevím, zda se jedná o světový rekord v emigraci, ale vyplývá z něj mnohé. Že všechny ty zdánlivé samozřejmosti, jakými jsou naše životní úroveň, evropská zdravotní péče, sociální zabezpečení, vzdělání, svoboda, schengenský prostor, právní stát a kultura života vůbec, automatické a samozřejmé nejsou. Tedy, že všechno to, co různí blouzniví šílenci zpochybňují, začne velmi rychle při konfrontaci se zemí, jakou je Rusko, velmi rychle chybět. A to tak rychle, že neuplyne ani měsíc a takový blázen rychle hledá, kde nechal ruský tesař díru.

Přičemž Martensovi měli veliké štěstí v tom, že ačkoli jim a jejich dětem mělo být ve zkrácené lhůtě přiděleno ruské občanství, vzali roha dříve, než se tak doopravdy stalo.

Ono taky bydlet v polorozpadlé barabizně v zemi zamořené alkoholismem, AIDS, bídou a zaostalostí, bez jakékoliv naděje na jen trochu slušný život, není nic moc.

Ostatně měli by si to vyzkoušet všichni vyznavači ruského způsobu života a obdivovatelé rudého gestapáka Putina a jeho zkorumpované a prohnílé junty. Aby se, řečeno s Haškem, to jejich „revma“ leklo a vyběhlo.

Nedělní filigrán:

SPARTAKIÁDA

Proč se ta žába tak naparuje a kuňká?
Vaří se tam, peče se tam a podává
pražská šunka.

(9. IX. 1960 ještě odpoledne)

V ANGLIČTINĚ Little Dorrit,
po česku zas litr dolít,
působí to na míchu:
kolik je v tom kalichu?

(ještě za světle)

TA VĚC UŽ JE JISTÁ

Hus byl anarchista:
národu prý nemá vládnout,
kdo má těžký hřích.
V Čechách se říká břicho,
na Moravě břich.

(9. IX. 1960 v noci)

NA VÝŠEHRADĚ

jak v slepičí hradě
spí básníci:
někteří trpěli moc,
dobrou noc, dobrou noc!

Škoda Vrchlického
nebo Zeyera,
každý měl něco svého,
jednoho trápila víra,
druhého nevěra.

Dobrou noc, dobrou noc!

(září 1960)

Z posledních veršů Jakuba Demla (1878-1961), dle vydání ve Vetus Via, Brno 1998. Verše psány tužkou na okraje Rudého práva, v posledním roce básnickova života.

jef

Důkazy:

Hudebně poetický večer Napříč, 17. února 2017

Festival Napříč, bměnská galerie Zákoutí v Kopečné ulici, 17. 2. 2017

1) Honza Bartoň, Ivan Motýl a Ťovajz, 2) Jan Šnéberger, 3) Jakub Chrobák, 4) Martin Cina, 5) Vláďa Kruta, 6) Přemysl Bureš, 7) básníci a ženy s básníky. Foto: Zdeněk Vykydal. Další fotky a videa na webu Ears&Wind Records: spodniproudy.cz

Dílna:

Jan Sytař – Myšlenka a neviditelné věci

Ve své knížce o El Grecovi píše Simon Vestdijk, že pro něj, „stejně jako pro všechny renesanční umělce, byla filosofie velkým pokušením a byl do té míry psycholog – v mládí se mu dostalo jezuitského školení na Krétě, což mělo rozhodný význam – že uznával, že *duševní schopnosti se musí oddělit*, aby se mohly vyvíjet, že *myšlenka zabíjí viditelné věci* a že *malířskou činnost podporuje pouze to, co malíř nazírá vnitřně*, pokud to ovšem neustrne v nepřehledných schématech.“

Přesně na tato slova jsem si vzpomněl, když mi Honza Sytař, možná taky trochu zaskočen mou nabídkou vystavovat jeho nejnovější obrazy, napsal: „Budů rád, když mi tu výstavu uvedeš, napíšu ti k tomu něco, co teď dělám a hlavně proč to dělám.“ Nenapsal, a vlastně si nemyslím, že by to bylo tak nutné. Ta slova stačí, když k nim přidám ještě závěrečné: „Po tom, co jsem prošel nietzscheovským obdobím ‚přehodnocování všech hodnot‘, a vyklátil modly, mám pocit, že stále je umění nutné, a je to jedno ze spojení s... (?), které může být použitelné všem.“ Toto mi stačí.

Při jakémkoli slovním uvádění výtvarných děl mám nejprve potřebu vracet se k prvopočátečním důvodům vůbec čehokoli, všeho týkajícího se lidské vizuality, vnímání – a poznávání – skrze umění samo. Proč vůbec něco, proč ne raději nic? Opět jsme u toho.

Josef Šafařík píše ve svých *Sedmi listech Melinovi*: „Nepozastavil ses někdy nad tím, milý příteli, že mezi vědci, třebaže jsou dnes hlavními producenty skepse a pesimismu, je sebevražda, z vědeckých motivů‘ neznámým zjevem, kdežto na příklad mezi umělci, kde spojení slov ‚tvorba a pochybování‘ vyznívá v úplný protimluv, je sebevražda, abych tak řekl, na denním pořádku? Není to tím, že vědec myslí ve světě, ve kterém *nežije*, kdežto umělec myslí ve světě, ve kterém *žije*? A může-li si tedy prvý dovolit ve svých myšlenkách skepse po libosti, nemůže si ji beztréstně do-

volit druhý? ... Je jednou z hlavních zásad vědeckého hledání pravdy vystříhat se všeho, čím žijeme, a světit se jen tomu, čím myslíme a pozorujeme, ba dnes už jen tomu, čím měříme a počítáme. ... Vzpěry vnitřní se bortí, hledají se podpěry zvenčí. ...“ A na jiném místě pak s jistou definitivou píše Šafařík toto: „... Člověk je buď mravní, anebo může být přidržen k morálce; člověk je buď tvořivý, anebo může být přidržen k práci.“ – „Umělec netvoří ze svého poznání, tvoří ze své zkušenosti.“

A toto je věta z Šafaříkovy knihy zcela zásadní: „Vědami rozšiřujeme své *vědění*, uměním se *účastníme života*.“

Jana Sytaře znám spoustu let, z dob, kdy se pokoušel – vlastně ani nevím co – studovat, přičemž restaurační zařízení různého ražení rovněž, a to zcela instinktivně, nezanedbával. Ani jeho tehdejší slečna tak nečinila. Byli zábavní. Nuda s nimi nebyla. A těmto lidem jsem se v životě vždy věnoval s největší pozorností.

Jednou příležitostní pomocníci našeho výběrčího vstupného v tehdejší sklepení Skleněné louky vynášeli milou mladičkou dámu, přítelkyni jmenovaného, z lokálu „nohama napřed“, protože její slovní i fyzické projevy bránily samotnému provozu, takže se návštěvníci dotčeného lokálu mohli věnovat svým vlastním představám o zábavě jen omezeně. „Kde mám cigára, daccani?“ komentovala odevzdaně tento svůj „únos“ takto citlivě odzbrojená a ohleduplně nesená slečna. A musím přiznat, že zachovala dekórum jako Kleopatru chudých.

U těchto dvou lidí jsem si byl vždy jist, že o něco běží. Že není nuda. Že zde není žádná předběžná užítkovost či vypočítavý záměr. Jejich vystupování, malba a kresba, a nejspíš i život samotný, vedený kdovíjak nepravidelně, mě zajímaly a bral jsem je vážně. Timotheus Vodička píše ve své stati o „pravdě umělecké a pravdě obecné“ velmi přesně:

„Je základním omylem tvrdit, že morální skutečnost je něco, co je mimo meze umění. Mravní řád je přece podstatnou částí řádu života zrovna tak, ba ještě více než kterýkoliv jiný princip hmotný nebo duševní. Člověk, který je středem univerzálního řádu stvoření, je přece jakožto člověk především bytostí morální; a umění, jež je zaměřeno k dokonalosti řádu, k plnosti řádu v tom, co má nejvzácnějšího a nejvýznamnějšího, musí být zaměřeno primárně k této skutečnosti; (...) Slovem, *morální vztah je dán v samých předpokladech umění*, protože je podstatnou složkou lidského života, a nemůže být vyloučen, protože by tím umění ubíralo skutečnosti na její plnosti; a není to tedy něco, co by bylo ukládáno zvenčí. – To je tedy základní prvek umělecké pravdy: že *zahrnuje pravdu morální*.“

Život a umění, ať již chceme či nechceme, nebo tímto slovem pohrdáme jako beznadějně nepraktickým či „elitářským“, jsou úzce spjaty rovněž s morálními kritérii. Ne, nikdy není morálka na prvním místě, ve výši roviny existenciální. Je nutná pouze pro existenci společnosti, v níž se náš život, tedy i umění, realizují, a z hlediska které, jak známo, byli na Kalvárii ukřižováni tři lotři. Tak soudí společnost, jejíž užítkovost a čirý pragmatismus je pohybem v kruhu, samožerstvím nízkých pudů. Ne tak umění. Ne tak skutečná tvorba.

A kvůli ní jsme dnes sem přišli, aspoň jsem o tom přesvědčen, ač cokoli z jejích projevů může být chápáno z více úhlů, nebo dokonce nechápáno vůbec. Ale na tom nesejde. My se z toho těšíme v každém případě.

Prosím – Jan Sytař a jeho obrazy, jeho vidění, jeho život. A jeho Instantní výstava v klubu Paradox. Ať se Vám dnešní večer líbí.

jeř, v Letovicích, u Milosrdných bratří, 3. 3. 2017, 4:22,
čteno při vernisáži v klubu Paradox 4. 3. 2017

Na vlně hořícího psa:

Část sedmá: Kapesní atlas lidí

Léto odešlo tak rychle, že jsem ani nepostřehl, že nějaké bylo. Po týdnech tápaní přišly pohodové dny, zvolnil jsem životní tempo, našel si odpovídající obživu, začal jsem víc jíst ovoce a zeleninu a navštívil po letech knihovnu. Seděl jsem na dřevěných schodech před maringotkou, mým splněným snem, mžoural do sluníčka a jedl jablka, která ještě před chvílí ležela ve vysoké trávě pod planou jabloní. Usadil jsem se? Moje máma by z toho asi měla radost. Ale na druhou stranu by nepochopila, jak mohu žít na samotě na necelých patnácti metrech čtverečních, bez elektřiny a teplé vody. Bez televize. A bez lidí. Ti mi ostatně nechyběli nikdy. Coby puberták jsem si v hlavě vytvořil jakýsi „atlas“ lidí a každého člověka, kterého jsem potkal, jsem si zařadil do patřičného chlívku, zvlášť muže a zvlášť ženy. Děti jsem míjel, pro jejich bezprostřednost a hlad po vědění jsem pro ně ve „svém“ atlasu neměl místo. Bohužel stačilo pár let a z dětí se staly další položky na seznamu.

Zaklonil jsem hlavu. Mraky pluly po obloze, jeden se přeléval přes druhý, na chvíli se spojily, aby se posléze rozdělily, ptáci chvíli kopírovali svým letem jejich pohyb, a když už se zdálo, že některý z mraků zastíní slunce, tak se ptáci houfně vydali po jiné trajektorii. Táhle hra mne nesmírně bavila. Cirrus, cumulus, nimbus, stratus. Čtyři slova, čtyři latinská slova. Kombinací těchto slov se tvoří názvy mraků. Jak jednoduché, jak výstižné. Někdy k vyjádření hodně stačí málo. Cirrus, cumulus, nimbus, stratus. Opakoval jsem ta slova jako mantru, stále dokola. Neznal jsem jejich význam, nemohl jsem si vzpomenout na hodinu fyziky, kdy jsme tohle téma určitě s učitelem probírali, ale sled slabik a jejich kadence mne utvrzovaly v tom, že to, co nevím, bude určitě hodně tajemné. A tajemno vždy přitahovalo. Cirrus, cumulus, nimbus, stratus, cir-rus, cu-mu-lus, nim-bus, stra-tus, ...

Také jsem používal slovní spojení, kterým nikdo nerozuměl. A ani jim

porozumět nemohl, neboť o nich nikdo nevěděl. Neměl jsem potřebu se někomu svěřovat. Ke svěření je potřeba důvěry a tu jsem v lidech neměl. Atlas lidí v mé hlavě. Má hlava plná lidí. Možná jsem jednou někomu někde řekl, že jsem potkával fialové hlavy. Chuděry. Většinou obstarožní sekretářky nebo učitelky, pár let před důchodem, postávaly na autobusové zastávce na Svinovských mostech, aby dokončily svou cestu ze zaměstnání, neboť tramvaj z Vítkovic do Martinova nezajížděla. Šustákové tašky, sítotiskem poznamenané vysokou pecí s nezbytnou pěticipou hvězdou, ukrývaly nákupy, neboť tehdy se kupovalo vše, co momentálně bylo, protože většinou nakoupit nebylo co, případně místo nákupu zabíraly sešity s písemkou z matematiky a dějepisu. Fialové hlavy, šílené monstřance, dávaly jasné najevo, kdo jsou a kam míří. Prázdné obličejové a ani kousek citu. Led.

Minoritní část mezi fialovými hlavami zaujímaly křivoretky. To když se náhodou některá z nich usmála, většinou křečovitě, tak jí jeden koutek rtů oproti druhému vyskočil nahoru. Mnohem později jsem pochopil, že byly od přírody veselé, ale ne v duši, tam se trápily, byly veselé tam někde pod dvojitou gumou, která na nich držela květované sukně, vlastnoručně spíchnuté na šicím stroji.

Těch slov a slovních spojení bylo hodně, pokud jsem občas některá zapomněl, tak se vždy našel někdo, kdo mi je připomenul. Atlas lidí se neustále rozšiřoval. Z duše jsem nenáviděl, když někdo někoho soudil, přesto jsem pokrytecky dál a dál lidi pozoroval a zařazoval. Snad mi nový životní směr dá zapomenout.

S chutí jsem se zakousnul do dalšího jablka a pozoroval nebe. Cirrus, cumulus, nimbus, stratus, cir-rus, cu-mu-lus, nim-bus, stra-tus, ... Řasa, kupa, déšť, sloha?

Jeroným Nikdo

Za lubem:

Apoštolové a dělníci undergroundu

Význam slova „apoštolové“ v původní řečtině znamená „vyslanci“. V češtině bychom mohli použít synonymum „věrozměsti“. Vztahuje se na osoby „vyslané hlásat evangelium“. V biblické knize Skutky se můžeme dočíst, že apoštolové, vyslanci, hlasatelé poselství dobré zprávy zažívali protivenství, nepochopení, pronásledování a často zemřeli násilnou smrtí. Putovali od města k městu a šířili evangelium. Byla to tvrdá řehole „dělníků Božího slova“.

Milan Knížák se skupinou Aktuál zpívá v písni „Apoštolové“ „*My blázniví apoštolové, my spasíme svět.*“ V přeneseném smyslu prohlašujeme za apoštoly také osoby, které se zasloužily o prosazení určité nauky, názoru. V různých dobách se vynořilo množství „apoštolů zrůdných ideologií, hlásajících svá politická evangelia“. Ale o těch rozhodně psát nechci, to nechám politologům.

V dnešní uspěchané době spousta zapálených lidiček, někteří z nich, dlouhá desetiletí, pořádají hudební večery, festivaly, autorská čtení, vernisáže, filmové projekce po hospodách, klubech, stodolách, sklepích, barácích, parcích, amfiteátrech. Často bez dotací a grantů! Srdcaři a nadšenci! Kolikrát prodělali i boty, kolikrát si nabili hubu a stejně do toho jdou znovu. Hlásají, propagují svobodnou nezávislou kulturu. Apoštolové a dělníci undergroundu!

Dopravíme se na festival, dáme si pivo a užijeme si svoji oblíbenou kapelu. Kolik času, energie, nervů předcházelo, než se mohl uskutečnit takto naservírovaný program? Organizace festivalu se skládá z několika dílčích krůčků, které nejsou nikde vidět. Zvolit vhodný termín, místo konání, vymyslet dramaturgii, koncepci, zajistit účinkující, aparaturu, zvukaře, propagaci. Domluvit další spolupracovníky, čepování piva, prodej vstupenek (často se vybírá jen tak do klobouku). Tedy další nadšení dobrovolníci bez nároku na finanční odměnu (za burta a pivo). Přesto nic není zadarmo, je třeba spočítat náklady. Z pořádání undergroundových akcí rozhodně nelze zbohatnout. Většinou nula od nuly pojde. Stačí nepřítel počasí a pečlivě připravený festival může skončit fiaskem. Přitom nadáváme, že pivo je za 30,- Kč. Nevidíme, nebo nám nedochází, že festival je mnohdy bez vstupného nebo lupen jen za symbolickou cenu. Vše se hradí výtočností piva. Kapely hrají bez nadstandardních požadavků, jen za benál a pivo. Je dobře, že v našich luzích a hájích probíhá množství nejrůznějších festivalů a žánrově zaměřených hudebních večerů. Určitě by to byl velmi dlouhý seznam nadšených organizátorů, kdybych je měl všechny vyjmenovat a stejně bych na někoho zapomněl. Ostatně vy, kteří tyto akce navštěvujete, sami dobře víte, o koho se jedná.

Vážme si těchto „kulturních atašé“ ve svých regionech! Díky, hluboce s úctou před vámi smekám a fandím vám, blázniví apoštolové undergroundu!

Miky Marusjak

Neortodoxní slovník:

Patrick Kavanagh

Patrick Kavanagh (1904-1967), legenda irské moderní poezie, básník lidový, národní ve smyslu poučenosti tradicí i hloubkou individuálního osudu a víry v moc poezie. (Tvrdil, že jako básník se znovu narodil na březích Velkého Kanálu v Dublinu v červenci roku 1955, kdy tam chodíval odpočívat po operaci rakoviny plic.)

Kavanagh pocházel z venkovské farmy hrabství Monaghan, kterému věnoval řadu básní. Roku 1939 se usadil v Dublinu. Publikovat časopisecky začal roku 1929 a první knížka, *Ploughman and Others Poems*, vyšla r. 1936, následována autobiografií *The Green Fool* (1938). Za jeho mistrovské dílo je pokládána rozsáhlá epická skladba *The Great Hunger* (1942). Po válce vydal román *Tarry Flynn* (1948) a básnické sbírky *A Soul for Sale* (1947) a *Come Dance with Kitty Stobling* (1960). Jeho sebrané spisy vyšly v roce 1972.

Dílo Patricka Kavanagha je dokladem hlubokého vnímání a citu pro poezii keltského ducha, v zemi, kde bard (vždy jakoby národní) je pojem výsostný a s veškerou užítkovostí všednodennosti (která i zde má svá tajemství) je nesouměřitelný.

O jednom z největších irských básníků (i samozřejmě evropských), o Williamu Butleru Yeatsovi, píše Miloš Dvořák:

„... Úkolem některého člověka (jako je tomu u Yeatse) může někdy být *zjevení* a nikoli reformování. Jak vidno, zůstává tu Yeats velmi blízký tradici svého kmene a téměř před padesáti lety řekl zde pravdu, která může být velmi užitečná našemu věku a připomenout mu mnohé z toho, nač zapomněl, že totiž nejvyšším smyslem života není produkování a dokonce ani ne reformování (pravý význam oběho nechceme tu nijak popírat), nýbrž *vidění*. Vidění je také nejvyšším smyslem všeho umění, nikoli reformování.“

A po té uzavírá slovy, která lze beze zbytku vztáhnout i na Patricka Kavanagha:

„... Naprosto se nepodobá duchu, který se chce zmocnit předmětu svého uvažování dravčími spáry své logiky, nýbrž spíše člověku, který se zastavil a vyčkává, až se před jeho zraky objeví vytoužené *zjevení*. Je to vpravdě způsob básníka, který je blíže mysteriu básnické tvorby a tudíž i mysteriu života.“ (*Oba citáty ze stati K Yeatsově filosofii umění, Akord 1946*)

Tot přístup Irů k poezii.

s pomocí autora překladu básní sestavil jef)

PRO KOSA

Pohanský básníku,
já s tebou jedním jsem
– jako ty boha ztrácím
se slunce západem.

My příbuzní jsme, když
nám vítr z kopců bere dech
svou písní sladkou jako květy
na klidných zelených jezerech.

Sníme, a smutné děti Země
pomalu mívají nás, a tiše
prosí, ať se obrátíme
k tomu, co je nejvýše.

KONĚ ZAPŘAŽENÍ V PLUH

Od lesklých boků a hřív šlo záře více
než ze slunečních létajících třísek.

Pokoje plný rytmus oněch dvou
byl jak pomalý potok, co teče lučinou.

Viděl jsem dláto, jímž Feidiás tvořil –
klisna z kopců, hřebec z moří

– dívám se očima, jež odpečetil Duch
na koně na tichém poli zapřažené v pluh.

ORÁČ

Vesele obracím zelené
země pruh,
barví louku nahnědo
můj pluh.

Sním s rackem stříbrným
havranem mosazným
O krásné věci
možná vím.

Mír se mnou kráčí,
o co dbát?
Ach, ta tichá extáze
je jako modlitba.

Jak hvězda krásné umění
já v drnu nalézám.
Radost, jež věčná je! Ach srdce,
které Boha zná!

KLID

A někdy je mi líto, tráva když
v tichých dolících zarůstá kameny
a srha naklání se u cest zježděných,
že nejsem venkovanů slovy,
jež u mysu stojí, mluvíce
o tom, co mladá kukuřice, brambory a vodnice,
obětované vítězství na březích jejich světa.
Tady Klid stále v letu loví,
má pestré hřebínky, korálky z rohu a je zjizvený.
Na mysu řehťá živého plotu pruh
a zajíc shlíží na brázdu listím zapadanou,
a v hrůbku pod plevem leží převrácený pluh,
a někdo brány domů nese na ramenou.
Z té krajiny dětství šplhá jenom blázen
utkat se s tyrany Láskou a Životem a Časem.

foto: památník P. K. u Grand Canal v Dublinu

Traumerův sloupek: Bez ženské

Když se vrátíte domů a polovina věcí v bytě chybí, může se to zdát dosti podezřelé. Je třeba v té chvíli zachovat klid a uvědomit si, jestli bydlíte sám nebo s vámi bydlíště sdílí ještě někdo jiný. V případě, že s vámi bydlíště sdílí ještě někdo jiný, je dobré se podívat, zda se v bytě nenachází, a pokud nenachází, tak se můžete pokusit mu zavolat a zeptat se ho, zda o úbytku věcí ví. Mobilní telefon má dnes téměř každý. Můžu vás ale dopředu upozornit, že pokud je ten, s kým sdílíte byt, žena, je z devadesáti devíti procent jisté, že vám telefon nezvedne a vy budete ještě nějakou dobu tápat.

Tohle se před lety stalo i panu Traumerovi. Jednoho dne se vrátil unavený z práce domů a paní Traumerová nikde. Prostě zmizela a s ní i spousta užitečných věcí a též i věcí zvláště pro pana Traumera neužitečných, jako jsou vibrátor, antikoncepční pilulky, dámské spodní prádlo nebo kartáček na zuby paní Traumerové.

Paní Traumerová se prostě vypařila, aniž by se to panu Traumerovi rozhodla oznámit a ať již k tomu měla jakékoliv důvody, byl to svým způsobem z její strany podraz. Pan Traumer se tak ráz na ráz ocitl sám bez ženské a musel se podle toho zařídit. Samozřejmě byl v té chvíli pěkně naštvaný a napadaly ho různé hlouposti, ale mezi námi žádný vztah netrvá věčně a manželským slibem nezarmoutíš.

Pan Traumer si tehdy představoval i takovou situaci, kdyby například stejně jako paní Traumerová zmizely všechny ženské a to nadobro. Byl to sice zvláštní, snad i trochu šílený nápad, ale mělo by to kromě svých záporů i své klady. Například slovo úklid by se dalo vyškrtnout ze slovníku, protože bez žen je úklid přežitkem a naprostou zbytečností. Organizovaný chaos je podle pana Traumera dodnes velmi kvalitní a účinnou možností, jak uchovávat staré zdánlivě nepotřebné věci. Otírání prachu je bezdůvodné a květinová výzdoba do bytu přece nepatří, květinám je lépe v zahradách, sadech, parcích. Proč je tedy otročit a zavírat v bytech.

Představil si také, že by mohly zmizet úplně všechny samice, ale to by asi plošně způsobilo naprosto nepředvídatelnou situaci. V první fázi bychom asi z jídelníčku museli vyškrtnout věci jako jsou vejce a mléko. Děti, tedy chlápci by odrostli, po nějaké době by posla všechna hospodářská, domácí i divoká zvířata a světu by vládla rada moudrých, léta nemytých starců. Spermatickou horečku, která by se po celé Zemi rozšířila jako pandemie, by léčily důmyslné vaginální automaty. Příšerná představa, tak se raději držme reality.

Pan Traumer se ocitl sám a musel si zvyknout být sám, protože do té doby byl zvyklý sám nebýt. Potkával kolem sebe spoustu jiných ženských, jistě zdánlivě lepších než paní Traumerová, ale ve své vlastní podstatě naprosto stejných jako ona, které mu říkaly, že ještě není připravený na nový vztah a tak mu bylo jasné, že se s ním nevyspí, a když se s ním nevyspí, tak je to vztah o ničem a tak dál a tak dál a pan Traumer byl v té době naprostý trouba, protože kdyby měl tehdy tolik rozumu, co má dnes, bylo by mu naprosto jasné, že o tom to prostě není, že se ženskou člověk nikdy neví, na čem je. Takže až jednou odemknete byt a v něm bude polovina věcí nebo bude úplně prázdný, tak se ničemu nedivte. Jen já osobně si myslím, že jednodušší by bylo, kdyby byl ve dveřích od bytu vyměněný zámek a všechny vaše věci v igelitce před nimi. Potom byste s klidem v duši mohli sbalit tu igelitku a odejít bez ženské vstříc dalším životním dobrodružstvím.....

MLUVÍM KE STARÉ DŘEVĚNÉ BRÁNĚ

Málem se nehodíš už ani na podpal,
Nečas a čas ti účel tvůj už dávno vzal
A ani jediný kousek barvy ty vrásky nezakrývá,
Tvůj rezavý pant chraptivě se láme, kývá:
Jednu tvou zchřadlou ruku ostnatý drát svírá
Místo staré závory, se zlověstným šarmem zírá.
Topol, na němž jsi zavěšena, je shnilý deštěm,
Kdo jeho dávný půvab vybaví si ještě?
Ten otvor v tobě po náhradě volá, vždyť je rájem
Pro krávy co toulat chtěly by se otevřeným krajem.
Dřevěná, stará bráno, smát se budou lidské pusy,
Když do bláta tvé končetiny padnou, rozbité na kusy.
Potom už nikdy víc nebudu opírat se o tvůj bok
K oblázkům na pobřeží, nechávaje snů svých plynout tok,
A nebo sledovat, jak skřítek – sloup kouře z rašeliny
Z bíle nalíčených komínů do nebe jde od dědiny.
U tebe na schůzku jsem nikdy pozdě nepříbyl,
Když tys byla mladá, a milencem každý byl.
A tolik párů dětských očí smávalo se v přeletech těch let,
Když odvážně rozkročné posedy strážil tvůj hřbet.
Stříbrnou rukou Čas se dotknul našich hlav
Já terčem smíchu žen jsem – a ty krav.
Jak strážce bohatých farmářů mohl bych mít rád?
Ta jejich pole střeží osklivý a tvrdý drát,
Na betonových sloupech špičky prstů kývají se jeho
A zahrocené jsou jak pradávných oštěpů dřevo.
Ale my dva příbuzní jsme, bráno zpuchřelá,
Protože nás dva potkal osud stejný docela.

Překlad © Miroslav Fišmeister

Ivoš Krejček

Recenze odjinud:

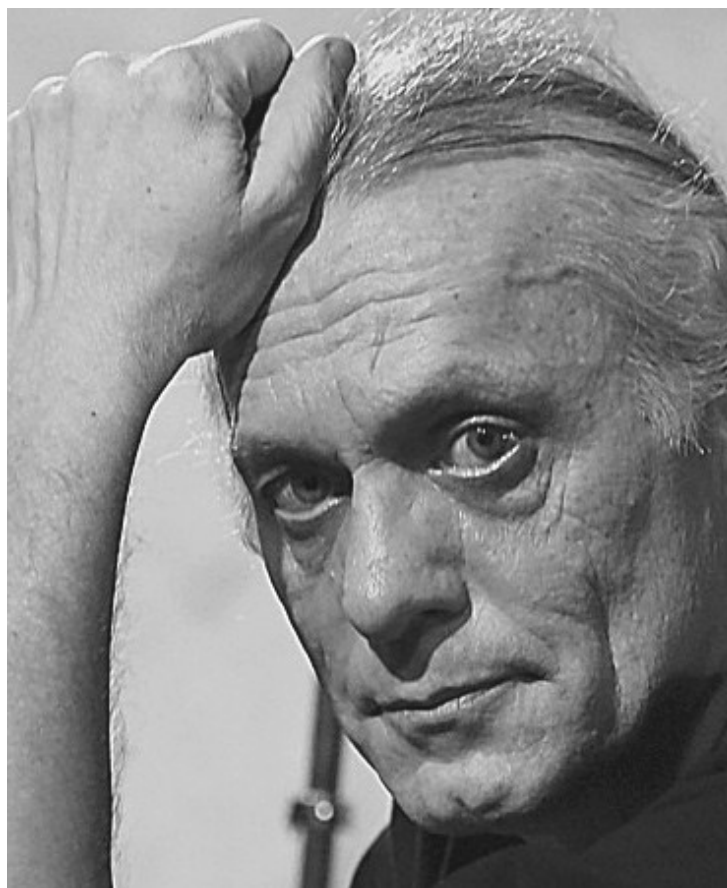
Luboš Vlach & Jiří Kačur: Intergalaktické ego

TLAKOVÉ RECENZE INTERGALAKTICKÉHO EGA

„... to si piš, kamaráde, ale rychle, než mi dojde trpělivost, již mi dochází...“, sykl chladnokrevně Brent do hrůzou zkoprnělého ucha redaktora kulturní rubriky vykřičeného kulturního čtrnáctideníku B2. Situace se onoho bledého, studeného, únorového dne poněkud zauzčila. Na zauzlenostech ostatně není nic podivného, neboť svět je jedna velká gordická uzlina čekající po věky na svou čepel. Situační propletence mají navíc tu vlastnost, že jsou vratké a labilní. Převelice záleží, leží-li právě hlava na hlavni anebo ne. Redaktor časopisu B2 se právě nalézal takříkajíc na špatné straně barikády, v mimořádně podivné a zapeklitě svízelné prekérní situaci, neboť dnes nedržel v ruce brokovnici on, nýbrž nerudný chlápek, který se vetřel do redakce časopisu B2 pod záminkou, že by rád literárního redaktora upozornil na knihu INTERGALAKTICKÉ EGO, které by nemělo ujít pozornosti tak profláklých pražských novin, neboť jde o metažánrové průlomové dílo, obsahově se pohybující na bující hranici bujarého psychologickofilosofického opusu a metafyzického galymatiáše či spíše guláše z grandiózní vesmírné spíže, dílo intersubjektivně dialogického charakteru, obsahující koláž povídek, básní, prapodivných otázek a vykrucujících se odpovědí. Šloť zde o famózní autobiografii intergalaktického borce Brenta, kterému však onoho bledého, pošmourného dne již došla trpělivost. Po měsíci naivní a zpackané snahy o public relations zjistil, že dotyčná kniha nikoho nezajímá. Brent si byl dobře vědom toho, že doba je prohnílá a zralá na granát a že její současníci jsou zakleti do elektronického šachmatu modálního dogmatu. Všude samá informace a všichni dohromady ví úplný hovno. Z tzv. nemoci myších ocásků (ADHD aka hyperkinetické poruchy) se stala pandemie. K přečtení jakékoli plnoštíhlé knihy se běžnému populačnímu vzorku nedostává koncentrace. Celý ten zasraný internet je dobrý tak akorát k tomu, aby z lidí nadělal ještě větší blbce než jsou od přírody, říkal si po cestě do redakce B2 vytočený borec nesoucí v pouzdru od houslí jednu dobře ošetřenou brokovnici. Jakmile pominul kulminační okamžik jedné ze zásadních životních zápletek dostiženého redaktora, nastalo, jak tomu již v podobných případech bývá, zklidnění. Brent si sedl na rozvrzanou židli thonet, položil si pohodlně nohy v těžkých zimních botách na psací stůl jinak velmi pilného redaktora, o jehož pracovitosti vypovídaly nejenom stovky hodnotných recenzí, ale také vlastní básnická tvorba. Redaktor se sesunul na svoji židli a roztřeseným hlasem hlesl, že napíše, co bude návštěvník chtít.

„Nemysli si, kamaráde, že mne opiješ rohlíkem. Teď mi samozřejmě napíšeš, co budu chtít, ale máš tu jednu možnost a sice, že se staneš borcem. Tady si vezmi ten manuál, tuto autobiografii borce, zde máš jak knihu, tak brokovnici. Můžeš mne okamžitě zastřelit anebo afektovaně přivolávat policii. Tak hele, redredaktůrku, tady máš ten futrál, nejsem Lukašenko Lukavský, jsem Šumavy král, mistrál, udělám v se/kundě takovej kravál, že pochopíš až se probereš z komatu co je humor a k čemu mám poezii v hlavni, no neomdlévej mi tady předčasně, holobrádku, nechtěj mne ošulit, nebo tě prasknu hbitě bulí po papuli, ty chuji!“

ZA MĚSÍC SE OBJEVILA V RUBRICE KNIŽNÍCH NOVINEK ČASOPISU B2 RECENZE NA KNIHU INTERGALAKTICKÉ EGO AUTORŮ JIŘÍHO KAČURA A LUBOŠE VLACHA (vydalo nakl. Ears and Winds rec. 2017) Pro zajímavost a již také vzhledem k okolnostem jejího vzniku si dovoluujeme tuto recenzi otisknout v plném znění také na těchto stránkách:

Luboš Vlach, festival Homérs Memorial 2015, Foto: Zdeněk Vykydal.

„Některá díla jsou tak vyvážená a tak umně skloubená, že jakékoli slova navíc jsou navíc. V těchto ojedinělých případech nezbyvá recenzentovi než jejich doslovný přepis, aby si mohl říci, že dostal svému závazku o nejpřesnější vyjádření podstaty daného díla.

Dřepím ve svém pokoji a mám pokoj. Ležím na letišti...”

V bytě literárního vědce a kritika Josefa Pěnkavy zazvonil telefon. Josef Pěnkava působil již léta v Ústavu Srovnávací literatury Akademie věd a měl za sebou plodnou kariéru. Napsal několik monografií a studií a jeho láskou byl německý básník Hölderlin. Josef Pěnkava obýval garsoniéri, neb byl starým mládencem, ačkoliv si často říkal, že větší byt nebyl by na škodu, neb by si do něj mohl uložit více knih i letišť. Telefon stál na sloupci knih vedle tělesa ústředního topení, nad nímž bylo okno, z něž byl pěkný výhled na sídliště Střížkov.

„Prosím, Pěnkava“.

„Sedni si za stůl a otevři vrchní šuplík na levé straně svého psacího stolu.“

„Prosím?“

„Řeknu ti to, blbečku, takto. Pod tvým stolem je umístěn detonátor a já držím v ruce vysílačku, kterou ho mohu aktivovat, takže ti doporučuji dělat přesně to, co ti řeknu, protože nyní si na mne již trochu času prostě musíš najít.“

„Ale já musím za chvíli odejít, protože...“

„Podívej se na svůj stůl. Vidiš ten malý červený flíček? Zmáčknu spoušť a dopsal jsi.“

„Dobře, dobře, již usedám.“

„Otevři šuplík a budeš mi hlásit pěkně popořadě, co v něm na-

jdeš. Jasný?“

„Takže tady vidím Fotoromanzi porno, jednu vývrtku, jedno staré středoškolské vysvědčení, jeden starý řidičský průkaz.“

„Co to meleš? Jaké Fotoromanzi porno? Omlouvám se Pěnkavo, otevři pravý šuplík.“

„Tak já tady vidím jednu knížku.“

„Výborně. Přečti mi název.“

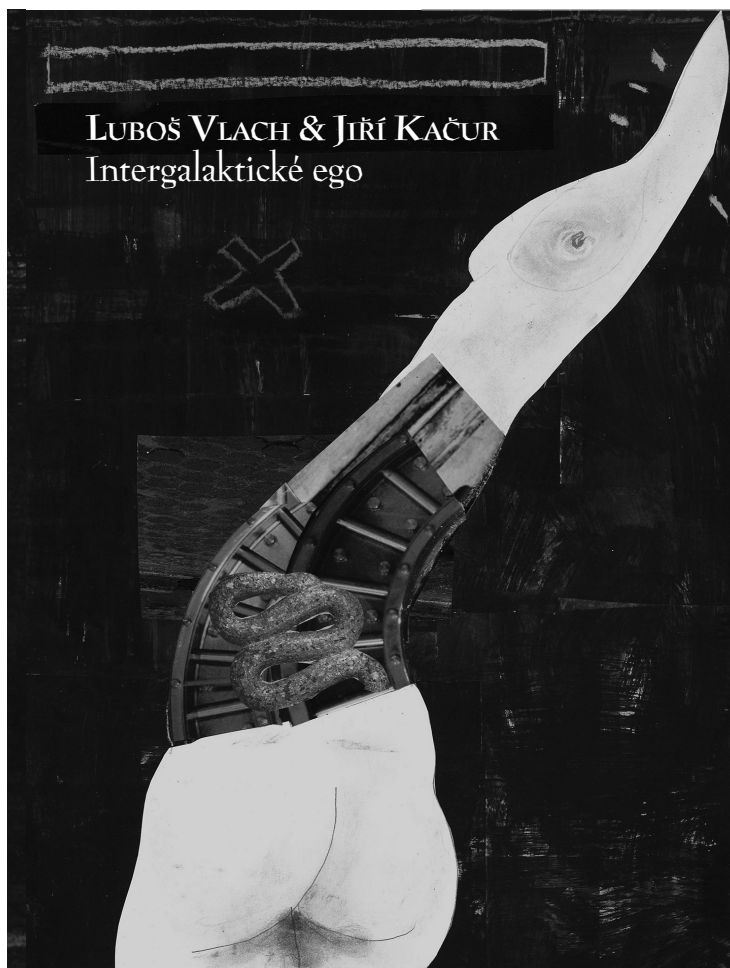
„Intergalaktické Ego.“

„Výborně, a teď čti.“

„Teď čti a až ji přečteš, napíšeš na ni recenzi. Neměj strach, recenzi si napiš, jak je libo, ale ještě dnes ji mi chci mít hotovou...“

úryvek z recenze Josefa Pěnkavy:

Každé literární dílo, ale nejenom ono, taktéž jakákoli odborná kniha anebo jakýkoliv novinový článek je ze své podstaty dialogický, ačkoliv jeho tvůrce či tvůrci mohli mít samozřejmě různé, mnohdy neblahé, záměry. Tento princip vychází již se samotné podstaty našeho pobývání zde ve skutečnosti, která je, alespoň ve svých projevech, které jsme schopni vnímat, relační, vztahová. Ve světě neoduševnělých jevů se tento relační princip, jehož oduševnělou formou na úrovni lidského vědomí je princip dialogický, či ještě lépe a přesněji, multilogický, neboť skutečnost nás oslovuje mnoha způsoby, z nichž je rozhovor či četba již velice vysublimovanou formou...

Obálka knihy Luboše Vlach a Jiřího Kačura. Ears&Wind Records, 2017

....tento princip multilogičnosti si autoři knihy Intergalaktický borec Jiří Kačur a Luboš Vlach záměrně zvolili jako tvůrčí metodu při sepisování knihy, která je ve své podstatě chaotickou směsí rozhovorů, povídek, básní, které všechny společně odrážejí tu multilogickou upovídanost světa. Prosím čtenáře, aby onu příponu logický ve slově multilogický vnímal s opatrným odstupem, protože skutečnost nemusí být logická tak, jak bychom si

přáli a jak ji to ve svých úvahách o ní často podsouváme. Takového omylu se ovšem autoři knihy nedopustili, možná dokonce zcela nevědomě, neboť jejich znaková koláž je v jistém smyslu dosti nelogická, ačkoliv se v ní dá nalézt zení...

INTERGALAKTICKÉ ÚVAHY NAD PÁDEM NA DNO

To si tak našinec přijde do žižkovského Winetikvariátu a Jirka Kačur, jehož antikvariát zde sídlí, bouchne svou novou knihou s názvem Intergalaktické ego o stůl a dodá: „Přečti si ji a napiš o tom.“ A já se pak marně bráním, že jsem se vždycky vzmožila jen na pouhé referáty knih a pak nesměle podotknu: „Myslíš, že jsem ta pravá, abych se toho chopila.“ A on o tom nezapochybuje ani na vteřinu. Aniž by tušil, že jsem nikdy nestudovala žádnou klasickou filosofii a pokud kamarádi na toto téma zabrousili, nikdy mě to příliš nebavilo. Hovořím o tom z prostého důvodu, neboť Jirkova kniha a také jeho spoluautora Luboše Vlachy je úvahami o podstatě bytí a různých jevů přímo přeplněná. Ukousla jsem si velký krajíc, ale co bych pro titul, který vyšel dle tiráže „samizdatovou aktivitou v lednu 2017“, neudělala.

Nebudu si hrát na hrdinku a předstírat, že se jednalo o čtení lehké, i když jak se to vlastně vezme. Kniha má totiž dvě roviny, v jedné nás autoři zavádí až k řeckým filosofům, v druhé Jirka reflektuje svůj „pád na dno“ a obě části se vzájemně prolínají. Najdeme tam i citaci kupříkladu z Musilova Muže bez vlastností, čímž jsem byla naprosto otevřeně potěšená. A některé pasáže navíc opravdu slouží k hlubšímu zamyšlení a v mém případě i tematicky aktuálnímu: „Neosobní tragédie je osobní tragédie, nic osobního (vlastního) na ní není... člověk musí mnoho ztratit, aby něco získal, a jeho ziskem patrně nebudou peníze...“ Je nomže právě idea se uvádí v život až v okamžiku, kdy se zhmotní, protože do té doby existuje jen v podobě slov.

A proto mi mnohem čtenářsky zajímavější připadaly ty pasáže, v nichž Jirka reflektoval krach svého podnikání, exekuci, výprodej majetku a další nesnáze, které ho potkaly. V těch okamžicích text přímo ožívá a čtenář spolu s ním. Jirka ale zůstává při všech těch vylíčených bolestech vkusný a navíc je vypráví s ironickým nadhledem. Nad těmito řádky si pak musí každý plně uvědomit, že tu vypráví o něčem, co se týká mnoha lidí a o čem se občas hovoří jen tiše ve zprávách. Většina lidí si své spoluobčany, kteří padli úplně dolů, představuje jako pomalu duševně zaostalé a hlavně neschopné jedince, ale v tom právě jádro problému netkví. Tkví v tom, že nemůžeme být celý život silnými a vždy odhodlanými, každý má právo na své slabosti. Jirka svou situaci ustál a snad i se ctí, ostatně v oboru zůstal nadále.

Co mě může jen literárně mrzet, že se nedržel ve své knize spíše této dějové linie, neboť záznam toho, jak se naše práce, sny a touhy drtí mezi prsty a na rameno nám klepají úřady a nezaplacené účty, není až tolik běžný, navíc v tak dokonale neufňukané formě. Samozřejmě každý autor tím dává všanc sebe a především své soukromí, ale všechny rány zahojí čas a lze to dobře realizovat tehdy, kdy už se zase pomalu škrabe na druhý břeh, což je našťastí i autorův případ.

Pokud bych to měla nějak shrnout, považuji za velmi pozitivní zprávu, že i v dnešní komerční době někdo, tedy konkrétně EARS AND WIND RECORDS, vydá takto nekomerčně zaměřený titul. Řekla bych – ostatní tvůrci mohou vlastně jenom závidět a třeba zkusit v Brně zatukat na jejich dveře. Já bych tu odvahu neměla a ostatně sám Jirka to komentoval slovy: „Přišel jsem k tomu jak slepý k houslím.“

Brno mám ráda a Brňáky obzvlášť a musím jim proto držet palec v očekávání dalších zajímavých projektů. Každopádně bych si přála, aby Jirka své reflexe „zkrachovalého podnikatele“ jednou soustředil ve větším množství do samostatného titulu. Ten bych si přečetla s o to větší chutí.

Martina Bittnerová

Rozhovor TO 1988:

Zbigniew Bujak:

Je třeba být ve střehu a opatrně balancovat

*V tomto a dalších číslech Uši a Vítr předkládáme několik střípků přetištěných z pokusu o samizdatový časopis TO, který začal vycházet na přelomu osmdesátých a devadesátých let v Brně. Dnes je to původní rozhovor redaktora TO se Zbigniewem Bujakem z roku 1988, otištěný v prvním čísle TO, z ledna 1989, které bylo věnováno památce Jana Pukalíka († 14.9.1988). Zbigniew Bujak (*1954) byl za komunismu aktivistou polské demokratické opozice, angažoval se v nezávislých samosprávných odborech, později společenském hnutí Solidarność – Solidarita. V roce 2014 byl Bujak spoluzakladatelem úboru občanů solidarity s Ukrajinou (Komitet Obywatelski Solidarności z Ukrainą (KOSzU))*

Můžeš se nám představit?

Jsem jedenáct let ženatý, čtyři a půl roku jsem se skrýval, a tak se nějak stalo, že děti nemáme, ale chtěli bychom je mít. Necelých deset let jsem pracoval jako elektroenergetik v Ursusu. Osm měsíců jsem také dělal v Polfě. Ursus znám nejlépe – továrnu, vedení, dělníky. Jsem s ním také nejsilněji spjat. Co dál? Po vyhlášení výjimečného stavu jsem byl z továrny propuštěn a nebylo mi umožněno se vrátit zpět. Společal jsem na to, že je snad v letošní vině stávek v Ursusu objeví požadavek přijmout mě do práce a podaří se to vybojovat. Ke stávce bohužel nedošlo, odehrály se pouze malé protestní akce, které ovšem na pozadí toho, co se dělo v Polsku, neměly větší význam. Do Ursusu jsem se tedy ani já, ani přítel Zbyšek Janas nemohli vrátit. Co ještě říci o sobě zajímavého? Je mi třiatřicet let. Věk pro kříž.

Jsi křesťan?

Ano.

Do kostela chodíš zde v Milanówku?

Tak různě. Praktikuji, ale ne tak, jak by si naši kněží přáli. Ale to jsou už osobní věci... Když už o tom mluvíme, mně se zkrátka polská církev nelíbí. Má přesprilý lidový charakter a je rutinní. Je to divadlo. Pro aktivní věřící není.

náboženství spojeno s žádným hlubším prožitkem, obsahem. Jde v podstatě o církev velmi povrchní. A chce-li se někdo zabývat otázkou víry a křesťanství, právě v naší církvi pro to nenajde místo.

Kde je má tedy hledat?

Snad u jednotlivých kněží, filozofů a spisovatelů. Takových, se kterými je třeba se seznámit, je několik. Například Tischner a Kolakowski. Jejich díla jsou však dostupná jen těm, kteří o ně projevují vážný zájem.

Co děláš ve svém volném čase, máš nějakého koníčka?

Chodím do lesa na houby. Možná proto, že jsem se narodil v Podkově Lešné, jsem s přírodou srostlý a mám ji rád. Tady v Milanówku jsem se usadil z nutnosti poté, co jsem vystoupil z podzemí. Ostatně na náměstí – jak jsi viděl – žádné stromy nerostou. O zálibách je těžké mluvit, protože prostě nemám na nic čas. Na druhé straně jsem vždy rád pracoval se dřevem, vyřezával. Věřím, že mi tento koníček zůstane i do budoucna. Protože jsem nenašel práci, založil jsem podnik na kácení a ošetřování stromů. V současnosti je to pro mne zdroj obživy.

Kdy ses začal zajímat o společenské dění a proč? Jak jsi se k tomu dostal?

Můj zájem o věci veřejné se začal projevovat už ve škole a ještě více se prohloubil po příchodu do zaměstnání. Když jsem začal pracovat, náhle jsem jako pod mikroskopem uviděl všechny problémy této země, všechno to nejhorší, co nám tento systém narouboval. Ukazuje to propast mezi tím, co je u nás a co na Západě. Do Ursusu jsem přišel pracovat ve větším kolektivu, vidět co největší množství problémů, navázat různé kontakty. Tam jsem pracoval do roku

1978. Měl jsem chuť něco začít dělat. Ale až když přišel Zbyšek Janas a Arkadiusz Czerwiński, začalo se doopravdy něco dít. V roce 1978 se nám podařilo proniknout k vydavatelství KOR. KOR nám konkrétně ukázal, co je v továrně možné pro dělníky udělat: šlo o využívání jistých existujících struktur a organizací. V dalších dvou letech jsme provedli několik drobných a úspěšných akcí v souvislosti se zlepšováním pracovních podmínek. Později se nám podařilo dostat Zbyška a Arka do odborů prostřednictvím oficiálních voleb a věci se rozhýbaly. Ale to už jsme v roce 1980, kdy začaly stávky a kdy už bylo jasné, že potřebujeme výbor podporující Gdaňsk a pobřeží. Tento výbor se později změnil v Solidaritu. Takové byly naše začátky.

Jaký vidíš rozdíl v pozici Solidaritu v roce 1980 a nyní?

Mohu předložit jistá čísla, která jsou však jen mým odhadem. Tak tedy v letech 1980–1981 měla Solidarita kolem deseti miliónů členů. Dnes, kdybychom spočítali v celé zemi ty, kteří odebírají náš podzemní odborový tisk, ty, kteří platí příspěvky a jsou tedy nějak organizačně spojeni se Solidaritou, napočítali bychom snad 700 000, možná 500 000 lidí. Optimisté mluví o miliónu. A to je desetkrát méně než před osmi lety. Aktivních lidí bylo před 13. prosincem 1981 kolem jednoho miliónu, což je ohromné množství. Teď máme takových aktivistů sotva 50–70 tisíc. O příspěvcích a odborovém tisku víme toto: sečteme-li všechny tituly samizdatových časopisů v celé zemi, vychází to kolem jednoho milionu exemplářů měsíčně. Největší je samozřejmě Tygodnik Mazowsze, vychází v nákladu 50 000 výtisků. Ostatní větší časopisy dosahují desetitisícových nákladů, například Přehled agenturních zpráv (PWA) a jiné. Ze zveřejňovaných seznamů přispívajících na samizdat můžeme dojít k tomu, že pouze deset procent a někdy i méně platí příspěvky. Struktura vybírání příspěvků je ještě komplikovanější než samotná kolportáž ve specifických podmínkách konspirace. Ještě s jedním jevem máme dnes co do činění. Po propuštění politických vězňů asi před dvěma lety (já jsem tehdy také vyšel), se situace v Solidaritě začala měnit. Pomalu nás za práci v Solidaritě přestali trestat. Ještě před dvěma lety ti mohli zabavit auto, během domovní prohlídky sebrat knihy, časopisy, zkrátka cokoli. Dnes toto všechno přestalo. Je jen málo konfiskací, málo prohlídek, zadržení – pouze od chvíle, kdy byl Lech pozván ke kulatému stolu, podniká policie určitá preventivní opatření. Ale v porovnání s dřívějšími mocenskými zásahy je to procházka růžovou zahradou. Dokonce získávám dojem, že žiji ve svobodné zemi, protože nás jen pozorují. Tolik tedy k Solidaritě. Mezitím ale začaly vznikat i jiné politické iniciativy. Mám na mysli hlavně kluby různého zaměření. Brzy po propuštění politických vězňů vznikly dva známé kluby – Dziekania ve Varšavě a klub Lecha Bedkowského v Gdaňsku, což je podle mého názoru užitečné a prospěšné. V této souvislosti přestala být Solidarita jedinou organizací, která shromažďuje všechny, kteří chtějí něco dělat.

Proč ne v Solidaritě?

Za prvé proto, že vláda celou dobu říkala Solidaritě ne a omezuje ji a za druhé proto, že vláda dala klubům prostor a větší možnosti v politické sféře.

Opravdu?

Ano, a je možné dokonce říci, že vláda v jisté chvíli v otázce Solidarity ustoupí. Dojde k legalizaci. Budou ale omezovat možnost vzniku a činnosti různých nadpodnikových struktur. Solidarita v továrně? Prosim! Ale nad podniky? Tady budou omezovat. Solidarita, která vzniká a pracuje v podniku a jejíž mezipodniková činnost je velmi omezována, se sama nutně začne soustřeďovat ve svých otázkách a problémech na věci vnitropodnikové. To je zcela základní stupeň, který je pro to množství lidí, co by chtěli dělat víc pro zreformování této společnosti, málo. Podnik ví, že prací v jeho rámci není Solidarita schopna politický a hospodářský systém změnit. Proto přestává být atraktivní pro velké množství lidí. Krátce řečeno, z této pozice nebude mít Solidarita na urychlení hospodářských reforem žádný vliv. S přechodem na plánované osamostatnění přestanou mít i stávky svůj účinek, což už teď vyvolává u některých aktivistů nechuť pokračovat v práci pro Solidaritu. Například v Gdaňsku, Štětíně a ve Slezsku mluví aktivisté o velkém oživení, jež je přirozeným důsledkem nedávných stávek. A přesto nedosahuje úrovně z roku 1980. Tehdy bylo v těchto oblastech hned po stávkách téměř tisíc podnikových odborových organizací. To napočítal mezipodnikový stávkový výbor. V současnosti je jich jen několik desítek. Je to sice pohyb a oživení, ale početně na několiknásobně menší úrovni. U nás ve varšavském Ursusu kromě aktivity několika desítek osob žádné větší oživení nepozorujeme. V ostatních podnicích také ne. Myslím, že budou-li u kulatého stolu nebo jinde vyjednány podmínky obnovení Solidarity, tehdy různí podnikoví aktivisté, působící nyní v tajných strukturách nebo dokonce v různých deklarovaných výborech sice k registraci závodních výborů přistoupí, ale neudělají to dřív, než se politikové domluví. Já zatím nebudu riskovat – takové je dnes myšlení. Solidarita je dnes v paradoxní situaci: Lech sice získal ústupky, které povedou k legalizaci Solidarity – to bude evidentní vítězství. Současné však Solidarita v nové politické situaci jako by ztrácela vliv. Bude to sice významná organizace, ale zdaleka ne tak silná jako před osmi lety.

Lze tedy říci, že se za těch osm let situace ve společnosti zlepšila, ale pro Solidaritu spíše zhoršila?

Ano, ano.

Při srpnových stávkách byl Walesa kritizován za příliš smírlivý postoj. Co o tom soudíš?

Poslouchej, tady byly dvě věci. Za prvé – to, co jsem řekl o situaci v Solidaritě, Lech dobře ví. Ví, že odbory potřebují vítězství, ale současně se bude těžko opakovat nový Srpen. On to vidí. V dubnu a květnu byly sice dvě velké stávky, v srpnu dvacet velkých stávek, ale v srpnu 1980 bylo ve stávce v jeden den šedesát podniků. Z osmdesáti dolů bylo před osmi lety ve stávce šedesát. A teď? Pouhých dvacet. To není takové množství. Lechovi je přece jasné, že už to není ta síla, která ničí druhou stranu a nutí ji k ústupkům. Kdybychom byli v situaci všeobecné, velmi silné stávky, nebyl by Lech ústupný. Ale taková situace není. To je jedna věc. Za druhé – po srpnu 1980 jsme byli tak silní, že jsme druhou stranu nemuseli respektovat. Věděli jsme, že nad nimi vítězíme svojí dynamikou. Když došlo ke konfrontaci, ukázalo se, že jsme silnější a oni byli nuceni použít brutálnějších prostředků. To se stupňovalo. Ukázalo se však, že je příliš naivní myslet na administrativní postihy, protože Solidarita shromažďuje dva milióny lidí. Chtěli pochyťat hlavní aktivisty a mysleli si, že se situace uklidní. Ale ukázalo se, že když my vyzveme k varovné čtyřhodinové stávce, začne stávkovat celá země, konkrétně osmdesát procent lidí. A s takovým způsobem boje si neporadí. Tak jsme došli až k výjimečnému stavu. To byla ohromná dynamika, která nám teď ovšem chybí. Když Lech chce teď vést účinný boj, účinnou politiku, která může Solidaritě něco přinést, musí mít přehled o dění na druhé straně, musí vědět, jaký je ten, kdo bude souhlasit s dohodou s námi. A zdá se, že Lech věděl, co se na druhé straně děje. Zřejmě mu svoji situaci signalizovali: věděl, za jakých okolností oni Solidaritě ustoupí a za jakých ne. A dále: já jsem měl zpočátku určité pochybnosti, jestli by Lech neměl vystupovat s tvrdšími podmínkami. Jenže teď

sám vidím, že konzervativní síly ve vládě jsou stále častěji obětmi útoku, že ztrácejí význam a vliv. Lech tuto situaci zná a bere ji v úvahu. To je v této fázi boje potřeba. Už nejsme tou velkou silou, která si poradí se vším. Ne. Je třeba být ve střehu a opatrně balancovat. Já se v zásadě domnívám, že Lech tu situaci chápe, řídí se jejími zákonnostmi a že to asi dělá dobře.

Jaká jsou východiska z hospodářské krize? Jsi optimistou?

Nejsem přílišným optimistou. Jistě, některé věci jsou jasné. Polsko bez pomoci Západu, bez jakéhosi Marshallova plánu se nevypořádá se svými problémy. Teď – pokud vím – Západ dál uvažuje o takovém plánu pomoci a to v širším měřítku celé východní Evropy. A pokud by to opravdu měl být jakýsi plán spojený s pomoci všem těmto zemím soustředěným okolo Ruska, nebude to tak hned, třeba za rok nebo za půldruhého roku, ale až tehdy, kdy bude několik států bloku na reformu připraveno. Být k tomu připraven znamená mít hospodářství vybudované na zdravých zásadách.

Ale Polsko na to nemá čas!?

Ano, Polsko na to nemá čas. Předpokládám, že mezitím obdrží alespoň takovou pomoc, která nás hospodářsky a ekonomicky udrží nad vodou. Bude také záležet na momentální hospodářské politice tady v Polsku. Potřebujeme schopné hospodářské vedení, které by ke své práci mělo volné ruce, ale za situace, kdy se mění vláda, to bude velice obtížné. Už proto, že reformám se staví do cesty obrovské administrativní bariéry, které sebeobratnější vláda nemůže odbourat.

Takže pomoc musí přijít ze Západu?

Ze Západu může přijít až poté, co si poradíme s byrokratickým aparátem. Protože teprve tehdy bude tato pomoc smysluplně využita. Kdyby přišla teď, byla by promarněna. Ale jak si s tím aparátem poradit? Tady v Polsku se mluví o tom, že je zapotřebí vláda odborníků, kteří si poradí s celým aparátem, i s tajnou policií. S nimi je třeba se vypořádat nejdříve. V srpnu 1980 byla Solidarita tou silou, která aparát blokovala, nedovolovala mu zasahovat do hospodářství. Současná Solidarita takovou silou není, sama aparátem není schopna pohnout. Musíme postupovat malými krůčky, je potřeba trpělivosti. Já jsem přesvědčen, že se nám to podaří. Dále je potřeba dosáhnout demokratických voleb na všech úrovních řízení. Poslední prvek: vytvořit nezávislé soudy, ale v této otázce nejsem optimistou. Vyjednávání u kulatého stolu nebude totiž probíhat tím způsobem, že bychom si mohli diktovat pravidla hry a že během nejbližších měsíců bude stranický aparát vyřízen. Tak to není. Mohou přijmout sebelepší reformní plány, ale později bude třeba celý ten byrokratický aparát eliminovat. To je práce na několik let. Chybí totiž taková mohutná síla, jakou byla dřívější Solidarita. Mezitím se v Polsku trochu rozvine soukromý sektor a přijde zahraniční kapitál. Nebude to ale žádná hospodářská změna. Není tady šance na takový hospodářský růst jako například v Jižní Koreji. Pokud jde o sílu Solidarity, ukazuje se, že jsem pesimistou právem. Nečekám žádná pozitivní překvapení.

To je poněkud chmurné zakončení rozhovoru...

Tak dobrá, když tedy nechceš mít ten konec tak chmurný... Máme-li si představovat, jak by se to mohlo vyvíjet pozitivně, vidím jedinou možnost. V současnosti se ukazuje, že proces, který probíhá v Rusku je stále silnější, že se tam něco děje. A to ve chvíli, kdy všichni naši vedoucí představitelé tady v Polsku, Československu a Maďarsku ztrácejí podporu Ruska a jsou nuceni podléhat tlaku společnosti. Ukazuje se, že v Československu máme nové Pražské jaro, že v Maďarsku to vypadá relativně nejlépe, dokonce se něco hýbe i v NDR. V Rumunsku zabíjí toho Ceaușeska. V Bulharsku se také něco mění. Potom bude šance na rychlé živelné změny v celém bloku. Aby k tomu mohlo dojít, musí reformy probíhat v několika zemích současně.

Děkuji za rozhovor.

*rozhmlouval op
září 1988*

Podivuhodné necesty: Logos v traume

Narodený pod lampou v najhlbšej tme ---

Jako ryby v tomatě...

Kde je hranica medzi pritakávaním a oponovaním? Je v negácii?

V ambivalenci rozhraní.

Hovoríš o rozpore seba v sebe samom?

Ne. Má duše se se svým příbytkem, tzn. tělem, nehádá, nýbrž diskutuje. Kráčím si mezi řečí v ústrety. A ty? Umíš se sebou nesouhlasit? Je rozprostřený prostor se sebou v rozporu?

Sebavedomie... ostatok. Zhytok sebavedomia aké nemá pre seba. Byť od čoho a nebyť od koho. Spodné prúdy zo zábrady čuda. Nešťastný v láske, nemý, umučený v srdci, on sám v úplnej samote v hudbe odkryl skrze limitované tóny nekonečné spektrum zvukov a vízií aké v prírode zrejú. Beethoven. Vôľa ničím nehýbe, ale hýbe 'sa', hýbe sama sebou sa. Nie k čomu, ale od čoho sa ten pohyb v ktorom sa berie a spametáva hýbe? Z čoho sa nevie spametať? Spametať znamená spomenúť sa? Od niečoho sa hýbe aj ďalej, ďalej ide život, ale späť? Alebo tam? Do budúcnosti, ktorá je späť? Tam v minulosti?

„Jak jsou ony dva časy, minulý a budoucí, když minulý už není a budoucí ještě není?“ nutkavě se ptá Augustin a T. S. Eliot mu ve čtyřech kvartetech odpovídá: „Mít vědomí značí nebýt v čase, ale jen v čase lze vzpomínat, jen časem lze čas překonat.“

Večný návrat nemôže mať s históriou čo sa opakuje veľa. Ibaže vo svete, v ktorom nič nie je identické nie je možné aby sa niečo opakovalo. Že bytie je plagiat znamená, že nie je 'autentické'. Jediné či snád ojedinelé 'jedno' čo nemôže byť plagiat je ticho. Ak je ticho hlboké je ticho autentické do tej miery, že jestvuje, ale nikto nevie ako. Možno jestvuje iba negatívne. Ľuboš, komunikujeme o večnom návrate z konca sveta bez návratu ku ktorému komunikujeme, ale nevieme že sa iné stalo rovnakým?

Copak nevíme že JINÉ nesnese srovnání?

Som ja rovnako iným ako ty?

Co tě nemá, mé 'jinak' je jinačí než tvé 'inak', jinak to zkrátka nejde.

Pre mňa za mňa, pre nič za nič, nebesá držia stĺpy dažďa. Vôľa nosná je ako myšlienka, ktorá už raz na Zem z akej neostalo nič vystúpila v najostrejšom kontraste s realitou ako kameň na kameni je prach na prach obrátený ja však zapisujem do listov z nábrobkov svoje city po samote, ktorá už neudržala na veľky praveky ma od tela, jej vedomia mojho pred akým stojí celý svet z vnútra inteligibilný v oku a kom sa vidí na dne a v akom je iný kolos krízy telos habitus... Je čisté to nič čo nie je sveté?

Tma není prosta příměsí stínu, je koncentrací stínu. Není kouře bez světla.

Tieň je kmeň...

Na kosmický strom je každý polom krátký!

Forma skutočnosti je tá, v akej ju vidíme? Je skutočnosť bez vizuálneho vne- mu? Slovo zodpovedá predstave, ktorá je myšlienkou?

Vněm je představou? Je představa myšlenkou?

Vpredstave je existencie objektívnej veci. Avšak slovo/logos nemá históriu, ktorú zakladá. Preto história nie je 'objektívna'. História objektívne neexistuje.

To je dlouhá historie dezinformačního metastavu. Pro subjekt existuje jen autosugesce, kterou ovšem nemá za tu kterou je.

Jej predstava v opaku k jej subjektívnej (nejazykovej) vôli/bolesti.

Realita je SLOVO bez ohledu (čili vizuálního vněmu) nakolik odpovídá skutečnosti.

Negácia je vecou morálky. Morálky, ktorá nepritakáva životu. To ale žiadna nerobí. Morálkanemá 'schvalovať' život, lebo život je pre povolanie prečervy, --

a slunečnice...

Vôľa žiť je iba jedna. Nie je možné ju negovať. K životu, ale patrí aj smrť. Ak nemáš silu vôle žiť, maj silu vôle umrieť. Idiosynkrázia degenerovaných vidí v každom potvrdení svoj opak. Teda vyvrátenie.

Necítím potrebu jim to vyvracet, proto jim to potvrdím? Generovaní jdou na to jinak?

Kde už sa skryť, kde skryť to nič, ktoré som?

Samozřejmě do samozřejmosti, kdyžte je transparence 'maximální formou utajení'.

Osud bez dychu ma berie a ja sa do neho bez okamihu vraciam sem kde je tao večného pokoja dieťa času tam neprítomného, vedomia vyššieho seba pozorujúceho sa ku podivu do tohoto nového hľavu pre novonarodeného mŕtveho.

Ne-li starorozeného živého?!

*zvestovali si masky
známosti boli nové ako staré
blesky*

*z čistého neba jasného
na pozadie temna
tu pád z kríža zahrmel
na hlavu ťažkú ako guľa k nobe ľudstva
až otriasla sa ako entropická priepať
steny jari jesene zimy i leta sa priblížily hrobu...*

Frash funebre fame free hrobu fantasu šachmat?

Fantazmagória. Fantazagónia. Fúria glória. Všetka sranda skončila.

S důvodem, nebo bez důvodu? Šlapu vodu, stoupám do schodů...

Ľudská rasa si už vytrpela dosť duplicitnosti a degradácie na to, aby sa vzbú- rila. Ale okultní mágovia nás programujú tak, aby sme svoje utrpenie po- kladali za neodvratné, potrebné, dokonca heroické.

Okultní oko šilhá jako yoko a žene janka do nalíčeného vchodu?

Život má prirodzený zmysel vtedy, keď plníme boží úmysel. Musíme sa sami seba pýtať: „Čo Boh o mňa očakáva? Na aký účel som sa narodil/a?“ Boh sa nám prihovára cez nášho ducha a naše svedomie. Ale my ho nepočujeme, lebo naša myseľ je ako zrkadlo, v ktorom sa odráža svet. My to zrkadlo musíme obrátiť tak, aby sa v ňom odrážala duša vo vnútri a aby svetu ukazovalo chrbát.

Pěkně řečeno. Také dokážu být precitlivělý. Má stroj city? Bolí ho to? Je schopen telepatie? Má psychokinetické schopnosti? Jak se vyrovnává s nepravidelnostmi, změnou rytmu? Umí kontemplotovat a radovat se z hudby? Už se někdy zamiloval? A co zhoubné návyky? Dělá cavyky, cviky, přejídá se?

Ako robot sociálny som celý bez seba za akým účelom som bol stvorený vie len asi môj otcovský a materský program. Som stvorený za účelom sociálnym, profesionálnym, alebo kultúrnym? Hovorí sa, že jedna spermia stála proti 200 000 tisícom potenciálnych ďalších spermií, ktoré sa chceli uplatniť v boji o vznik, lebo život už mali na svojej strane. V mene na ich strane aj ostal ale domovom ducha, ktorý je inde nebol.

Spermie nepřátelských robotů neumí tak krásně recitovat a rapovat, takoví fake rapli nemají šanci.

Diskurzívna prax komunikačná. Je diskurz komunikáciou?

Ne. Diskurz je šablonou ideje, kdežto komunikace je experiment.

Za nejakým účelom ho príroda stvorila 'úmyselne'. Úmyselne nemuselo znamenať toľko čo prenesene, ak by samovražda bola chybou v jeho software.

Stroj nemá čo myslieť, za neho myslí ten kto ho programuje, kto ho krmí energiou, kto ho zapína a vypína. Má stroj morálku? Trpí paranoiou?

Určenie „mimo“ totiž nevyhnutne predpokladá možnosť stanovenia nejakej jasnej hranice. Kant túto hranicu stanovil prirodzene telesnou schémou, hoci je celkom dobre možné chápať subjekt i descartovsky a potom je i telo rozľahlé a teda „mimo nás“ ako kognitívneho subjektu. Veľkým problémom je priestorová lokalizácia samotného subjektu, jeho vzdialenosti medzi receptorom (miesto predmetu) a miestom uvedomenia si vnemu, druhým veľkým problémom je priestorová lokalizácia samotného subjektu.

Priestorová lokalizácia 'JÁ' není problém. Je zkrátka všude. Je stroj všude? Vane si kam se mu zlíbí?

Je táto telesná schéma mentálna?

Ne, je psychosomatická a ideálne transcendentní, virtuální, duchovní.

Telesná mentalita a mentálna telesnosť. Zmena uhla pohľadu, decentrácia, posunutie aspektov nazerania – perspektív do zatiaľ nevyužitých mentálnych potenciálov, narušanie doterajších schém, nachádzanie významov z pozície toho, kto na svet nazerá – to je strata centrálnej fixácie na jednu dominantnú, preferovanú, obľúbenú, či možno jedinou mentálnu schému; to je vedomá destabilizácia mysle.

Úhel uhl úhlu. To není destabilizace, to je libido. Má stroj libido?

Nič nie je tam kde má byť. Kde by malo nič byť? Malo by byť nič mimo? Alebo je toto realita úplne presná? Realita v ktorej je koniec sveta jeho začiatkom? A to každým okamihom? Mentálna mriežka je schéma na libidózní téma... Stabilizovaná myseľ...

Sysel zasýčel jak procvaklá duše, není li tam subjekt, nikdo to neslyšel.

*Krv brdzavie
smrť mladšia už nebude
za humnom v hudbe bez budúcnosti*

*myslíme vo veci našich vecí vecí
v podobe aká nemá údy a úhly
z piesku vedomia brady ružové*

*s krídlami ducha čo meravé sú
a s davom v jeho slabožskom tieni
zvíja sa do kĺbka nervov*

s celou mocou z vôle bojuje na kraji priepasti mentálnej entropie čo sluje chaosom, taká je, automat mološskej abstrakcie svojho druhu schopnosti s akou od pravdy nemá ďalej ako život do smrti od bolesti z nevedomia melanchólie tejto štitivosti štítu čistého štítenia sa pod hmýrením sa červou nad jeho brobom, dav si ohaví a musí sa cez sklo ako žiletka vidieť javiť skrz význam a jeho význam stromu na križi dole blavou vysiaco za nohy pod nikdy nevednúcimi kvetmi...

DŮRA LĚX, SED LĚX

‘Ve většině případů se ukáže, že „civilizovaný“ člověk vlastně už přesně nechápe, čím je v divočině obklopen a kdo je v ní on sám. Neprožívá sám sebe jako extenzi přírody, s níž lze žít v harmonii, jak to i dnes ještě dokážou některé indiánské kmeny v izolovaných místech Amazonie.’

Tato myšlienka mi konvenuje. Tebe sa nepáči?

Je mi k pláči... Utéct prý není kam (viz Jiří Pehe: Už není kam utéct – Novinky.cz 2.3.2016); jenže je... (je kam utéct), stačí změnit směr, místo od sebe (zcivilizovanému) k sobě (divokému), malá domů, prý hledají v přírodě aniž ví co, ale oni se hledají, hledají oživujícího ducha bezcílnosti – divotvornou divokost sebe.

Civilizačná 'slupla' obal bez ktorého, ako Nietzsche hovorí, priradiť človeka

k zvieratú a naopak nie je problém.

Dnes už není problém přiřadit ho ani k bakelitu, zabalit ho do igelitu a nazdar do transportu... v rámci sportu dojet k brance, projít portu, tu bránu telepatického rostlinného vnímání.

Je jasné, že ono údajne podmanenie prírody, ako si ho človek vysníval, v podstate úplne strokotalo, že príroda sa tomu podmaneniu v podobe využiteľnosti na zdroje a suroviny bráni, že to fakticky, ako sa ukazuje pre človeka nie je schodná cesta.

Není schůdná ani shodná...

Kompromis by bol na mieste, ale dnešní ľudia su tej myšlienke vzdialení. Večný návrat tiež nemusí byť návratom späť. Do jednej roviny sa možno kladú dve veci ktoré sa diametrálne líšia pokiaľ ide o to tam a späť – civilizácia ako taká, niekto nevie kde je civilizácia cestou, kde je civilizácia a jej pokrok v podobe ovládnutia (v úvodzovkách) prírody cestou. Otvrel to Rousseau, ktorý sa vracal do prírody, aby snád ukázal že cesta späť je možná, ale otagne či niečo ako späť existuje, záleží ako asi sa díváš na beh času a podobné veci. Niekde som čítal, že dnešný pretechnizovaný svet speje k návratu do prírody práve svojou neudržateľnou pretechnizovanosťou, že ide o návrat, alebo pohyb vpred, do stratenia prítomnosti, že čo sa deje niekde medzi tými časovými rovinami kde je kto doma, v akom svete je kto doma. Byť súčasťou prírody nie je pre nikoho vylúčené. Či je možná koexistencia prírody a civilizácie, či žda je na planete Zemi udržateľná situácia je otázkou socio-eko-no-ekologickou. Ako chrániť prírodu pred človekom?

V prírode platí zákon silnejšího. Dura lex, sed lex – tvrdý zákon, ale zákon... a toho zákona ZA. Ale čo je síla? Pouze energie? Tu si člověk bere odkud?

Príroda je z tých najmenších častíc, keby zajtra prepukol nejaký vírus a vyčistil by pol zemegule, žiadne sterilné prostredie človeka by ho neunieslo a príroda by sa bez ľudí zotavila za pár desiatročí. Druhy aké sa v prírode premnožili tak obrozili seba na živoťoch, premnožený človek sám seba obrozil najviac a je myslím nabíedni, že v miere akej sa vyskytuje dnes to prebhal. Za civilizačné choroby z povolania by sme mohli označiť téměř všetky povolania ktoré dneska máme. Živelný by ináč mohlo znamenať aj poskladaný z elementov. Keď vezmeš, že z elementov je všetko zložené, tak čo nie je živelné? Nietzsché ovšem spochybňuje zákony prírody a stavia nadzákon.

Spirit...

„Tato umelá realita je v mnohých ohladech farebnejší - a väčšinou aj zábavnejší - ako takzvaný reálny svet. Prírodu v divokej podobe, v ktorej sa zrodilo a dlho v nej prežívalo ľudské spoločenstvo, nachádzame už len sporadicky, a väčšina z nás ju môže zakúšať len sprostredkovane - prostredníctvom filmových dokumentov alebo cestopisných kníh.“

Duch ovšem v žádném případě není umělohmotným! Naopak umělé hmoty jsou „z přesličky“.

Nič umelého nejestvuje, príroda je všetkým a má odpoveď na všetko. Pud vs duch, ale aký pud? Smrti? Že by pud života bol niečo iné ako život sám? Čo z nás robí živých?

Samonezřejmě že duch svatý.

Ale ak ide o indiferenciu ako moc, čo potom tvorí onu odlišnosť, ktorá sa od toho čo nás robí živými odlišuje?

Zrozenost. Jsme zrozeni nezrozeného.

Čo ma robí iným ako to čo ma stvorilo ak to nie som sám ja? Ona hranica na ktorú naráža tisícročná polemika ducha s prírodou, alebo ducha a pudu? Slovo BIOS označuje systém, ktorý sa skladá ako zo 'vstupu' tak z 'výstupu'. BIOS je inými slovami 'systém' toho čo ide 'dnu' i 'von'. Zjednodušene povedané je takým systémom aj ľudské telo, niečo zješ 'dnu' a niečo 'von'. Metabolizmus je jedno z kľúčových slov jazyka, živel v jazyku, alebo jazyk, ktorým sa ako krátkym procesom skracovania skracuje aj moja životnosť?

Nestvořené je nepohnuté, žádné in-out.

Čo ma odlišuje od prírody?

Afekt!

*afekt vôle k moci aký vedie
slovo čo nedá si od afektu pokoj
vypustíš dušu pre zmenu
a zomrieš iba
omylom akým si prišiel k svetu*

*taký aký sa povie ľahko
ľahšia je len Zem
spodným prúdom unášaná
do neznáma človeka z ďaleka*

*kde sme kto, kde ďaleko?
posledný z posledných na tabu
vezme je vietor
jej viktor
za úsmev pod úroveň...*

*obzor je iba tien
a silueta čo nepozná charakter na svedomí
kde sa lomí krik a vresk
pretože duch sa vo fysis počuje
k sebe sa vrací skrz zvuk
v opaku od akého je odvolaný do smrti*

Medzi dvojníkmi svojho druhu sa rozhoduje. Z očí im ide reč afektov. Tělesné

*spoje sú kauzálné. My máme maslo z blavy dole, ideme sviečkovou mani-
festáciou za pravdou, ale pravdou sme niekde inde. Predstava reže do živého,
že ide tnúť na mysl. Vytanulo mu na mysl čo vytlo. Pozerám, že nežijem od
seba samého. K životu sa nevraciam, lebo nemám k akému, ale jeho hodnotu
nespochybňujem. Dávam si za úmysel zajať, že sa pozriem smrti do očí.*

A jak tak pátrám po trámu v oku toho který se blíží, sobě samému
jsem bližním. Bráním sám sebe, abych si neublížil a úúú/točím na
obraz sebe, který mi oči zatlačí.

Keď mi život prepáči.

Ten který mine mi promine. Dominance anno domine...

Jazyk je skratkou, alebo okľukou?

JÁ věří na obojetnost a ambivalenci. Zda je jazyk zkratován neví, ale
nejedna zkratka ukáže se posléze za/cházkou. Jsem fasa veselá chasa
a mám ZA to, že zkratové jednání (tj. afekt) prodlužuje trápení.

*Ak je jazyk skratkou historického procesu, je to krátky proces. Sloboda ako
vieme je poznanou nutnosťou, ale čoho? Pudu, ktorý v nutnosti poznanej
poskytuje slobodu ducha, alebo duchu, ktorý z nutnosti poznanej nutnosti
poskytuje slobodu pudu?*

Nutnost je nutná a svoboda možná.

Luboš Vlach & Kristián Čura

Povídka: Pornografie

Karel zrovna dotácel pivo. Bylo pro ty dva, co před chvílí přišli. Slyšel je přes celý bar až sem. Hulákali tak, že je bylo slyšet po celém lokále. Tenhle povedený páreček mu byl čert dlužnej. Povzdchl si, přicmrndnul do každého püllitru trochu pěny a nesl jim to.

„Netvař se tak nakvašeně, Karle!“

Karel nic neřekl a tvářil se nakvašeně.

„Jarmilko, usměj se na něho těma svýma sametovýma očima, ať mu uděláš pomyslení!“

Žena na něho vyvalila očiska, zamrkala a pak na něj křikla:

„Ale Karlíčku, copak že dnes nemáš náladu?“

Karel se k nim naklonil.

„Nemohli byste přestat aspoň tak řvát?“

Podívali se po sobě.

„My že řveme?“

Karel se k nim znovu shrbil:

„No právě! Řvete tady jako kráva! A dáte si ještě jedno pivo a pak začnete halekat ty svoje prasárny, až se mi bude i pípa červenat! Vždyť vás znám!“

„No není to hulvát! No řekni, Tomáši! Copak takhle se mluví s hostem. Nota bene s dámou! Cítím se dotčena a uražena! Tak tobě ho kamaráde už nikdy nevykouřím!“

Karel otočil oči v sloup: „A už je to tady!“

„Karle, ale to je veliká výhrůžka, Jarmilka je šampionka!“

„To si piš, ty usmrkanče! Jako já to s ocasem v puse neumí žádná jiná od Karpat po Rýn, no řekni!“

„A co teprve když si vyndá zuby!“

„Proboha živýho, nechte toho! Tohle přece nemusím poslouchat! Dejte si sakra to svoje podělaný pivo, já vám vynesu popelník a žvaňte si o čem chcete, ale aspoň tady nervěte na celou hospodu!“

Jarmilka se k němu naklonila a za límeček si ho přitáhla blíž jak malýho fracka.

„Neboj Kájíku, my jsme diskretní. Ostudu ti neuděláme. A kdybys chtěl tak mě můžeš vzít do kuchyně a já bych ti na řeznickým špalku chvíli podržela. Jseš mladej, byl bys na to šup zpátky, abys stihnul dotočit piva.“

Vytrhnul se, že si límeček málem urval. Chtěl vzít plný popelník, ale pak před nimi ve vzduchu máchnul rukou a šel pryč.

„Myslíš, že opravdu tak hrozně řveme?“

„Myslím, že někteří lidi jsou strašně prudérní.“

„Vidíš támhleto holku?“

„Kde?“ otáčela se na židli dokola a rozhlížela se po poloprázdném lokále. Několik stolů od nich seděl v rohu mladý páreček a něco rozebírali u dvou sklenek vína.

„Pěkná samička, co? Tu bych si dal líbit.“

„Ten její mládec taky není k zahození.“

To už seděli otočení oba dva a při hovoru nepokrytě civěli ke stolu v rohu.

„No jo, ale víš, jak už to s náma je. Žádněj velkej tělocvik. Ale kdybychom si vedle sebe pěkně lehli na postel...“

„To je nápad, miláčku...“ Naklonila se k němu, políbila ho na tvář. A jak hůř slyšeli, tak jejich hovor začínal zase nabírat na hlasitosti a to už si i ti dva v rohu všimli, že se kouká na ně. Jarmilka pokračovala.

„Leželi bysme vedle sebe na posteli, oba nahatí, drželi bysme se za ruce...“

Tomáš jí skočil do řeči:

„A ta šelmička by si na mě sedla a rajtovala by. Nechala by si to červený tričko co má teď na sobě a já bych zespodu viděl, jak jí pod tím tričkem krásně nadskakují ty kulatoučky kozičky. A ty bys ležela vedle mě s roztaženýma nohama a mezi něma bys měla toho frajera...“

A to už ti dva v rohu slyšeli každý slovo. A zase spustila Jarmilka a řvala ještě víc. Karel vyběhl zpoza baru nějak zachránit situaci, ale nakonec tam jen tak zmateně postával, nevěda jak zasáhnout. Páreček v rohu se červenal, kroutil a místností se nesl Jarmilin hlas:

„Anebo bych tu šelmičku v červeným tričku z tebe stáhla a tu její hlavičku s pěkným ksichtíčkem bych si pěkně narvala mezi stehna, držela bych ji za vlasy a pořádně jí tam ráchala celej obličej...“

Karel si dodal odvahy a přiletěl k nim. Sebral jim prázdné püllitry a přes zuby zasyčel:

„Zabiju vás, vy dvě prasata starý!“

Otočil se od nich a honem běžel ke stolu do rohu.

„Zaplatíte? Ano, hned to spočítám.“

Třásl se mu ruce a papírové bločky mu padaly po stole. Mladík se mu snažil pomáhat. I z jeho rukou účtenky vypadávaly. A potom hledal peněženku, a potom v ní peníze a celé to bylo rychlé a rozechvělé. Tomáš s Jarmilou se otočili nazpět k baru.

„Máš pravdu, někteří lidi jsou fakt pruderní.“
 „Jarmilko, víš že se mi hrozně líbí ty tvý šaty?“
 „Opravdu?“
 „Ten výstřih je báječněj. Jenom bez podprsenky by to bylo ještě lepší. Chtěl bych tě na ty prsa líbat.“
 „Jo, jenže kdybych ji neměla tak by ses musel hodně ohýbat, a to ty se svýma zádama nemůžeš.“
 „Tak vám pěkně děkuju!“ Přišel za nimi Karel, poté co se za hosty zavřely dveře. „Vyháníte mi zákazníky! Do prdele s váma! Kdybyste aspoň tak neřvali.“
 „Co říkáš?“
 „Říkám, že je na hovno, když penzisti blbě slyší a pak moc řvou!“
 „No jo, chlapče, nebudeš jinej.“
 „Dáte si ještě pivo?“
 „Já myslel, že už nám ani nenalijesh.“
 „A co s váma mám jako dělat?“
 Karel odešel k pípě. Roztočil piva. Nalil si z pod pultu rum a kopnul to na jednu do sebe. Jarmila měla položenou ruku na stole. Byla stará a vráscitá. Tomáš na ni položil svou a pohládl ji.
 „Mám rád tvý ruce.“
 „A já mám ráda, když se mě dotýkáš.“
 Karel jim donesl piva, postavil je před ně a vzdychnul.
 „Víš co Karle, my to pivo už nechcem, já to zaplatím a půjdem.“
 „Vždyť jsem vám to teď natočil!“
 „Mrzí mě, jestli jsme ti udělali škodu, pojď Jarmilko, jdeme domů.“
 Jarmilka se zvedla a pomohla mu do kabátu, potom mu podala francouzskou hůl, která byla opřená o židli a vzala za rukojeť svoji tašku na kolečkách. Karel tam celou dobu stál s nimi a nic neříkal.

Tomáš se všoural do lokálu, za dveřmi pověsil kabát a potom se o francouzské holi dobelhal k baru. Karel stál opřený jednou rukou o pult, druhou kouřil a celou dobu pozoroval, jak staví berlu k baru a pomalu leze na stoličku.

„Dobrý den, nechcete si raději sednout ke stolu?“
 „Kdepak, že židle by se mně těžko zvedalo, mám v háji kloub, takhle je to lepší.“

„Pivo?“
 Tomáš jen kývl. Karel vzal sklenici a začal točit.
 „A víte, že jsem si na vás onehdá vzpomněl? Říkal jsem si, že jste se už aspoň měsíc neukázali.“

Ne že by mu zrovna chyběli, ale už uvykl těm jejich pravidelným návštěvám. Tomáš nic neříkal a koukal schliple před sebe. Karla napadlo, že když tady vyřvávali a rozhazovali s Jarmilou rukama, nikdy mu nepřípadalo, že jsou tak staří. Teď tu před ním seděl prostě sešlej dědek.

„A kde máte Jarmilu? Snad vám neodešla s nějakým zajíčkem?“ Karel nasadil latku tak, jak slýchával z těch seschlých úst. Tomáš jen pokýval hlavou.

„Odešla.“
 Karla zamrzelo, co řekl. Bylo mu toho starýho chlapa najednou líto.
 „To bude nějaká blbost ne? Kde by vzala druhýho takovýho, jako jste vy? Určitě se brzy vrátí.“

„Už se nikdy nevrátí. Mozková mrtvička.“
 Barman stál jako opařenej.
 „No co koukáš jak tele na nový vrata! Staří lidi prostě umírají.“
 „To přece není možný!“

„Ty jseš ještě moc mladej. Nepřipouštíš si, že je něco jako smrt. Ale pro starýho člověka si prostě jednou přijít musí. A sakra dej mi konečně už to pivo!“

Karel před něj položil püllitr a kroutil hlavou:
 „Ale takhle to nemůže být. Lidi jako vy nemůžou prostě jenom tak umřít!“

„I starý prasata umírají, kamaráde.“
 „To jsem nechtěl říct. Však víte, ale vy a Jarmila... to prostě nejde...“

„Už ti tady nebudeme vyřvávat oplzlosti...“
 „Mně se tohle ale vůbec nelíbí! Takhle to přece nemůže skončit. Vždyť i ta povídka se jmenuje Pornografie, musí být určitě nějaký jiný konec...“

Tomáš usrknul piva, otřel si vousy a podíval se na něho unaveným pohledem.

„A máš nějaký nápad?“

„Vy jste tady přece od povídání prasáren ne?“
 Stařík se opřel loktem o bar, chvíli koukal do prázdna, pak se k němu otočil:

„A co bys říkal třeba tomuhle:“

Jarmilka se zvedla a pomohla mu do kabátu, potom mu podala francouzskou hůl, která byla opřená o židli a vzala za rukojeť svoji tašku na kolečkách. Karel tam celou dobu stál s nimi a nic neříkal. Pomohla mu sejít tři schody na ulici a pak zkodrcala s taškou.

„Víš, že ti ta kabelka vůbec nesluší? Vypadáš s tím jak stará bába.“
 „A na co myslíš, že ji mám, ty chytřej, vždyť já se o ni vopírám. A ty máš co vykládat s tou svojí berlou!“

„No tak to už asi nejsme žádní zajíci nebo co!“
 „To teda ne, ty můj chlíváku.“

„No počkej, já ti dám berlu! Počkej jen, co budeme doma!“
 Pomalu se vlekli ulicí, drželi se za ruce a klopýtali po křivém chodníku.

„Copak? Snad tě neberou vlně chutě, ty proutníku!“
 „To teda berou. Jen co budeme doma, tak se na tebe vrhnu a budeš hekat, ať už toho nechám.“

„Jen jestli nebudeš hekat ty, až polezeme těch dvacet schodů do bytu. Vždycky ti to jedno patro trvá půl hodiny, tak nevím nevím, jestli na mě pak ještě vyskočíš.“

Zasmál se a vzal za kliku domovních dveří. Pomáhala mu schod po schodu a vždycky pak vytáhla tašku s rachocením o pár schodů výš. Museli se občas zastavit a vydýchat. Párkrát zavadil berlí o zábradlí a to jako zvon rozeznělo se do celé výše domu. Vystoupali na mezistupeň a tam odpočívali. Hluk vyvábil zvědavost sousedky, která pootevřela dveře a vykoukla na chodbu. Mezi dveřmi se objevila její hlava zdobená helmou natáček. Tomáš ji pozoroval zapřený do zábradlí.

„A sousedka Koutná!“
 Mžourala na schody a pod nohama jí proběhl kocour. Vyběhla za ním v županu. Ohnula se, aby ho vzala do náruče, vystrkujíc na ně své monumentální pozadí.

„Teda Koutná, řeknu vám, ta vaše prdel, to je krása! Nechcete k nám zajít? Mohla byste se třeba jen dívat, jak si to s Jarmilkou děláme...“

„No vy jste zase jak vládní vojsko!“ Křikla Koutná a zabouchla za sebou dveře. Ozval se strašlivý řev kočky. Pak se dveře znovu pootevřely a pak zase zavřely. A bylo ticho.

Tomáš opřel hůl o zeď a svalil se na pohovku.

„Pojď za mnou...“
 Obtočila se kolem něho a sedla si vedle něj. Naklonila se k němu a políbila ho na tvář. Jednou rukou ji objal kolem ramen a druhou ji pohládl po vlasech a sjel jí na krk.

„Miluju tě.“

Políbila ho na rty.

„Já tebe.“

Ruka mu z krku sjela na rameno a potom na hrud' a drala se do výstřihu. Jazykem jí přešel přes tvář a pokračoval na krk. Chvilí jí s ním přejížděl nahoru a dolů a pak se do toho masitého, vráscitého krku zakousl. Cítil, jak mu její ruka sjíždí po břichu dolů a potom ho hladí přes poklopec, který se začal povážlivě vzdouvat. Hrubě ho přes látku chytla za penis a zmáčkla. Rozepnul jí blůzku a ruku vrazil zespodu pod podprsenku. Ve své drsné dlani cítil to měkké teplé ňadro a mezi prsty nahmátl hrbolek bradavky. Viděl, jak Jarmila trochu zaklonila hlavu a zavřela oči. Přejížděl po bradavce dlaní a potom ji chytil mezi dva prsty a jemně zmáčknu. Její rty se rozevřely a lehce sykla. Políbil ji na tvář a potom ji kousnul do spodního rtu a zatahal za něj. Cítil, jak mu rukou rozepíná pásek u kalhot a potom knoflík a zip a jak se dere dovnitř. Mačkal jí prsa a u toho ji líbal na krk.

„Strč mi ruku pod sukni...“

Vytáhnul ruku z podprsenky a přešel jí dlaní po stehně. Odhrnoval sukni výš a výš. A potom rychle vrazil ruku do kalhotek až se mu guma zařízla na zápěstí.

„Cítíš, jak je celá mokrá?“

Přejížděl po ní rukou a měl ji celou upatlanou.

„Pěkně ti teče, že by panička byla taky nadřzená?“

Lehce ji prsty plácnul přes poštěváček a potom zasunul prst dovnitř.

„Počkej! Ještě chvíli počkej.“ Jarmila se od něj odvinula, shrnula si sukni přes kolena a zvedla se.

„Copak? Na co čekat?“

„Nespěchej, nadřžené...“

Odešla do kuchyně, seděl na pohovce a čekal. Za chvíli byla zpátky a nesla láhev piva. Ucucla si z ní a pak mu ho podala.

„Neska se o tebe tvoje nadřžená kurvička pěkně postará.“

Seděl na pohovce, upíjel piva a pozoroval Jarmilu. Ta mu rukama roztáhla kolena od sebe a klekla si před něj na podlahu. Potom mu trošku stáhla kalhoty a rukou vytáhla vše co v nich bylo. Díval se, jak sklonila hlavu a začala ho olizovat. Jednu ruku jí položil na hlavu. Na zátylku ji jemně chytil za vlasy a koukal se, jak se její hlava pohybuje nahoru a dolů. Druhou rukou si nahnul piva.

„Podívej se na mě. Chci se na tebe u toho dívat. Je to moc hezkej obrázek.“

Podívala se mu do očí a něco řekla:

„Ohmm, ghmm ach hmm...“

Karel postavil před Tomáše nové pivo.

„Teda nevím, jestli to s tím detailním popisem gerontosexu není už trochu silná káva...“

„A co jako? Copak staří nemůžou šukat? Nebo se v dnešním kultu mládí nehodí číst o tom jak si to dělají důchodci?“

„A s tou kočkou to je strašný. Chudák kocour! Víte, zvířata jsou takový nevinný...“

Tomáš seděl u baru a vráscitou rukou stíral kapky na sklenici. Oči upíral do prázdná. Tak, jak staří lidé občas hledí. Karel se k němu naklonil a mrknul okem.

„Nic ve zlým, ale kdoví, jestli se vám ještě postaví.“

Tomáš zvednul oči. Pak ještě jedno obočí.

„No jak myslíš...“

Hluk vyvábil zvědavost sousedky, která pootevřela dveře a vykoukla na chodbu. Mezi dveřmi se objevila její hlava zdobená helmou natáček. Tomáš ji pozoroval, zapřený do zábradlí.

„A sousedka Koutná!“

Mžourala na schody a pod nohama jí proběhl kocour. Vyběhla za ním ven v županu. Ohnula se, aby ho vzala do náruče, vystřkující na ně své monumentální pozadí.

„Teda Koutná řeknu vám, ta vaše prdel to je krása! Nechcete k nám zajít? Mohla byste se třeba jen dívat jak si to s Jarmilkou děláme...“

„No vy jste zase jak vládní vojsko!“ Křikla Koutná. Pak zaječela, jak ji kocour drápnul, seskočil jí z náruči a bleskově zmizel v bytě. Vztekla za sebou praštila dveřmi. A bylo ticho.

Odložil hůl a počkal, až mu Jarmila pomůže z kabátu. Šlo to těžko a pomalu, ale ona už věděla, jak na to. Potom ho přidržela za loket a on mezitím zkopnul boty. Zapřel se do ní a nechal se vést na pohovku. Belhal se bytem a ona vedle něho, svírajíc mu loket.

„Bolí tě ten kloub?“

„No jo, bolí, už abych si sednul.“

Uložila ho na divan a zvedla mu nohu na stoličku.

„Počkej, donesu ti papuče.“

Slyšel, jak odchází do předsíně a cestou si dvakrát hlasitě uprdla. Když ho obula, zmizela do kuchyně.

„Prosim tě, sedni si na chvíli, vždyť musíš mít nohy jak balóny.“

„Ještě ti donesu prášky.“

Vrátila se a strčila mu do ruky krabičku a sklenici vody. Krabičku si položil do klína. Žena si sedla do křesla, zvedla nohy na podnožku a vyhnula si sukni.

„Zase mně ty hnáty pěkně natekly.“

Díval se na její nohy, které se pod kolenem slévaly do velikých válců. Odložil sklenici bokem a vzal do ruky krabičku s léky. Měla přihrádky na každý den, a ještě rozdělené na ráno, poledne a večer – přesně roztržené léky podle dávkování. Napadlo ho, že podle prášků aspoň ví, co je za den. Otevřel patřičnou přihrádku a do dlaně si nasypal přichystané pilulky. Spolkl to a zapil ze sklenice. Potom pustil televizi a zesílil zvuk. Chvilí sledoval program, ale pak ucítil štiplavý zápach. Otočil se k Jarmile a viděl, jak si s hekáním masíruje oteklé nohy Alpou. Znovu se zadíval na televizi. Pak ještě zaregistroval, že si Jarmila odešla pro injekci a potom, jak si vsedě u televize píchá inzulin. Na to usnul a začal chrápat.

Karel utíral sklenice za pípou a díval se po Tomášovi. Seděl u piva a ze všeho nejvíc vypadal jako starý chlap.

„No, řeknu vám, tak nevím, jestli ta předchozí verze nebyla lepší...“

Čekal, že mu na to stařík aspoň něco odsekne, ale ten jenom seděl, otáčel pultem za ucho a mlčel. Karel sáhnul pod pult a nalil si z lahve rumu. Najednou to do sebe obrátil a vrátil se k Tomášovi. Vyměnil před ním popelník a zeptal se:

„A kde je teda vlastně dneska vaše paní?“

Montéři

„Koljo! Koljo!“

„Co je?“

„Nemůžeš tu fólii takhle rozpárat! Ta krabice to neudrží a všechno se to rozsype! Jenom oddělej víko a vytahuj to z vrchu!“

„Neboj, to bude dobr...“

Jeho hlas zanikl v řinčení plechů, které vyhrězly z krabice. A všechno to teď s rachotem dopadalo na dlažbu. Stál tam s provinilým výrazem a koukal na mě.

„Teď to bude poškrábaný, budeš to muset dát na spodek, aby to nebylo vidět, bude se ti to tam blbě dávat a...“ a mávnul jsem rukou a šel si po své práci. Nohama se mi proplétala kočka stavební. Sehnul se, poplácal jsem ji po jejím zaprášeném kožíšku. Zvednul se z ní oblak prachu a v stopách mých doteků prosvítala její pravá černá barva. Byla dávno celá šedá a ukoptěná jako my všichni. Otřela se mi o nohavici. Počkej holka, umažeš se!

Stropními světlíky pronikaly do haly ostré paprsky slunce, ve kterých se tetelily částčky prachu. Dlaždičky kouřili a narovnávali si shrbená kolena. „Potřeboval bych, abyste dodělali tu dlažbu, zítra tam musíme začít stavět...“

„Veliké dílo začíná velkou překuřkou!“

Ano překuřka. A ještě čaj. Popít čaje je nutno. Několikrát za den a hlavně dlouho. Mamě pobíhaje mezi paletami a hledaje to či ono, přestávám montéry honit do práce. Nemá to smysl. Buďto to udělají, nebo ne. A nakonec asi i ano. Jen ty překuřky, čaje a tak vůbec.

Zapomněl jsem si metr. Měl bych si některé věci uvázat na krk, nebo se uchodím. Zahlédl jsem uličkou mezi regály Kolju. Třímával v ruce nůž a se zaujetím páral další krabici.

„Koljo! Koljo, co to sakra zase děláš!“

Stáli jsem od sebe patnáct metrů. Už jsem neměl sílu přijít blíž a křičet. Neměl jsem ani chuť mu vysvětlovat, že chytrý člověk se poučí a hloupý má aspoň strach.

„Ta krabice se ti rozvalí a budeš to zase všechno sbírat ze země...“

Stál tam. Neříkal ani to ani ono. Jen čekal, až udělám dva kroky za regál a nebudu na něj vidět. Udělal jsem. A pak další. Spěchaje za jinými Kolji a jinou prací. Víc než dvacet kroků to nebylo, když jsem zaslechl ocelový vodopád. Rytíř padající ze schodů. Jen na dva kroky jsem zpomalil. Jen co by dechu k nadávce nabral. Tu pak spolkl, poplácal kočku stavební a skrz oblaček ji lálal:

„Pojd', dám ti kousek něčeho.“

Došlo mi, že není čeho. Chleba ani salát s poetickým názvem: „kuřátko s ořechem“ jí asi moc nepojede. Hladil jsem jí zaprášený kožíšek, ona mi vrhla do dlaně a já viděl její řasy plné prachu. Vlastně si tu nežíla až tak špatně. Občas po ní dlaždičky chrstlí kýbl vody. Prý aby se umyla. Ale jinak tu na ni všichni byli hodní. Na mě taky.

„Tomáši, dáš si čaj?“ Kousek ode mne stál Vasilij Pavlovič a mával na mě konvici.

„Tak dobře Vasjo. Popijeme čaj. A víš co, tak rovnou poobědváme.“

„OBĚD!“ zařval Pavlovič hlasem, který se odrážel od ocelové konstrukce a rozrazil se do všech koutů. Zaslechl jsem, jak mu o tři řady regálů dál odpovídá Kolja, že jen něco dodělá. Ostatní asi už dávno obědvali.

Vytáhnul jsem si tašku a s obědem se posadil na krabici. Kočka mlsně nakukovala, jak odtrhávám víčko salátu a pokládám ho vedle kusu chleba. Jak si lžící, kradenou v hotelové restauraci, utírám zevnitř do rukávu trička, protože tam bylo ještě trochu čisté. S prvním soustem jsem pozoroval Vasilije Pavloviče, jak zápolí s rozpadající se zástrčkou od kon-

vice. Rezavé, obnažené dráty trčely všelijak a on opatrně, aby se jich nedotýkal, snažil se je vecpat do zásuvky.

„Vasiliji, je to bezpečné?“

„Nemáš šroubovák?“

Sáhnul jsem do zadní kapsy a podal mu ho. Shrbil se nad prodlužovák. Pak vyletěl snop jisker a trocha kouře.

„Tak už to pojede, za chvíli bude čajík.“ A podával mi můj nebohý šroubovák nazpět. Na očouzeném konci chyběl centimetr kovu a mohl jsem se s ním teď leda tak dloubat v nose.

„Vasjo, nemohl bys říci Koljovi, aby nepáral ty krabice?“

„Jaké krabice?“

„Jak jsou ty velké krabice s panelama na sobě. Vždycky z té horní odřeže fólii a ta krabice to sama neudrží. Rozvalí se mu to a všechno...“

Zpoza regálu se ozvalo řinčení plechů. Kolja do dělal, co potřeboval.

„Přesně tohle...“

Nabral jsem si další sousto salátu a zvednul oči k Pavlovičovi. Krabice mu byly ukradené a z dálky se usmíval uličkou mezi regály. Mášenka přicházela. Šaty vyzdobené pestrobarevnými cákanci, vlasy pod špinavým šátkem stažené. Na provázku táhla desku s kolečky. Na vozíku vyskládané velké plechovky s barvou a na vrchu několik štětců a válečků. Usmívala se na něj už z dálky.

„Dobrý den, Mášenko!“

„Dobrý den, Vasiliji Pavloviči, a dobrou chuť.“

Já se věnoval svému kuřátku s ořechem, občas pohladil kočku stavební a občas zaslechl jejich slova.

„Já pak se máte, Mášenko?“

„Jak bych se měla! Kostá mě vyhnal!“

„Ale povídejte!“

„Co by tu bylo k povídání. Řekl mi, že jsem coura a ať si sbalím věci a vypadnu. No tak jsem šla. Stejně už se s tím ochmelkou nedalo vydržet!“

„Bože můj! Ale co malý Voloda?“

„Vzala jsem ho s sebou a bydlíme u bratra.“

„U bratra?“

„Má garsonku na Čižovce. Bratr pracuje na noční, a tak přes den tam spí on a přes noc zase my. Však ono to taky nějak půjde.“

„Ach Mášenko...“

„No řekněte, Vasiliji Pavloviči. Prej coura!“

V tu chvíli se halou ozvala rána a syčení. V momentě byl vzduch plný prachu, že nebylo vidět na dva kroky. Zatajil jsem dech a snažil se běžet k východu. Za mnou Vasilij a za ruku táhnul Mášenku. Spíše po paměti jsme našli východ a vyběhli ven. Slunce zářilo a my se kuckali. Za chvíli se opět rozletěly dveře a ven vyletěl Kolja. Pokrytý vrstvou jemného prachu, který od něho kouřil, jako by celý doutnal. A za ním další. Dělníci vybíhali ven, cedili nadávky, kašlali a plácali se po zaprášených šatech.

Vytáhnul jsem krabičku. Teď je čas na překuřku. Přistoupil ke mně jeden dlaždič.

„Dej mi pokouřit.“ Podal jsem mu cigaretu.

„Nevíš, co stalo?“

„Tlakovali požární rozvody vzduchem a upadla

jím ze stropu hadice. Viděl jsem, jak se tam kroutí jako had, syčí a víří všechn ten šílený prach...“

„A Mášenko, neměl bych se za Kostou zastavit a promluvit s ním?“

„Kdepak Vasiliji, já už toho násosku nechci ani vidět! Prej coura!“

„Ale Mášenko, jak se budete teď s malým protloukat?“

„Však se něco najde. Práci mám a střechu nad hlavou zatím taky. Tak co! Už jsem ho měla stejně plný zuby!“

Kolja tam chvíli postával s námi a pak šel okounět kousek dál. Zaujalo ho odložené víko od kanálu a díra, do které vedl kabel. Obešel to, pak se ohnul a zatahal za kabel. A pak, nevidá žádné reakce, vytáhnul vidlici ze zásuvky.

„Uáááá!“ Ozvalo se z díry. Kolja zastrčil zástrčku zpátky.

„Díky!“ ozval se hlas z podzemí.

Koljovi přeběhl tváří potměšilý úsměv. A znovu rozpojil kabely.

„Uáááááááá!“ Zaznělo z otvoru. Kolja spojil kabely.

„Díky!“ Odpovídal někdo v kanále.

Kolja se zvednul a spěchal k nám.

„Vasiliji Pavloviči, Vasiliji Pavloviči, pojďte se na něco podívat, to musíte vidět!“

Odtáhl ho za rukáv ke kanálu. Pak se ohnul a rozpojil přívod.

„Uááááá!“ ozvalo se z podzemí a potom dutá rána. Za chvíli se v otvoru objevila ježatá hlava, které po rozzlobené tváři stékala krev. Kolja tam stál a přibíle se uculoval. Vasilij pomalíčku couval pryč, jako by se nic nedělo. Hlava se otočila na Kolju:

„Někdo mi tu pořád vypíná světlo...“

„Motají se tu okolo úkáčka, asi potřebují elektriku...“ lhal Kolja.

„No jo, sakra...“ řekla krvavá hlava, překontrolovala kabel a zase zmizela v kanále.

Přes bělostné pole přeletělo hejno havranů. A na okružní dálnici jezdila auta a nákladáky a zelené autobusy. Svítlo slunce a v závětrí budovy se na sluníčku nechtělo ani mrazu věřit. Za plotem stavby, na sněhových pláních, se lámaly paprsky a nutily přivírat oči, před ostrým světlem.

„Mášenko, a nebylo by přece jen lepší se s Kostou nějak usmířit?“

„S ním? Nikdy! I kdybych se měla protloukat sama samotinká. Však já mu to všechno povím! Však já mu řeknu, že ani ten Voloda není jeho! Já mu dám couru!“

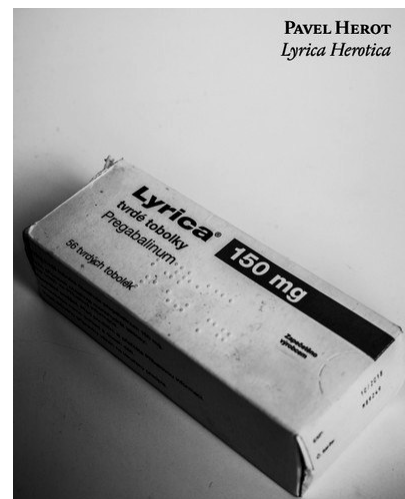
Z pootevřených dveří se stále valil oblak prachu. Tak jsem si dal ještě jednu. A dohlížel na Kolju, aby něco nevyvedl. A vyhříval se na sluníčku. Kočka stavební se k nám přišourala a otírala se Mášence o kalhoty zrovna v tom místě, kde byl krásný žlutý flek. A pak mi došlo, že s mým obědem je amen. Nechal jsem tam milé kuřátko s ořechem ležet otevřené na krabici. Nu, aspoň čaje popijeme.

Tomáš Vít

Dřevěná cikáda:

PAVEL HEROT
Lyrica Herotica

(Ears&Wind Records, 2017, kniha)

Nová sbírka vybraných básní Martinkovského básníka Pavla Herota z let 2010 až 2016, vydaná nakladatelstvem Ears&Wind Records s ediční péčí Pavla Šuhájky a Honzy Bartoně. Název knihy je inspirován léky, jež autor poslední dobou užíval. Tematicky kniha plynule osciluje mezi autorovými hrůzami a děsy, beatnickou poezií, snovými básněmi a žalozpěvy. Knihu ilustrovala Eva Macholánová.

JEZEREL REC

(samonáklad, 2017, CD)

Pracovní skupina má název Jednotka ZEsnulých REkreačních Letců. Třebíčský hardcore-experimental vydává debut REC. Recording z osvědčeného studia Chlív.

Tyto a další tituly
získáte v internetovém obchodě
drevenacikada.cz

INZERCE

Jacob Brno
Apartments - Hostel - Penzion

Jakubské náměstí 7
tel.: 777 611 495 www.hosteljacob.cz

Doporučujeme:

PROLUKY – Večer spodních proudů

Klub Paradox, Brno, 7. dubna 2017

DAVID BARTOŇ, MAREK KALVODA, PETR ČICHOŇ JIŘÍKO-VO VIDĚNÍ, IVAN MOTÝL, UMĚLÁ HMOTA, VOBRUČ BAND

NAPŘÍČ – Večer potulné akademie

Galerie Zákoutí, Brno, 21. dubna 2017

ROMAN KAREL, KAREL VEPŘEK, PAVEL ŠUHÁJEK, SIBÉRIJA

PONAVAFEST

Park Lužánky, Brno, 19.–21. května 2017

SAMČO, BRAT DAŽDOVIEK, HLADOLET, HROZNĚ, YLO-AFRICKÝ SLON, UŽ JSME DOMA, VÁCLAVEK + TÖRÖK + DVOŘÁČEK, DĚTI KAPITÁNA MORGANA a další, vstupné do klobouku

KRÁKOR DEVATENÁCTÝ

Ostopovice u Brna, Prostor bývalé Hitlerovy dálnice
16.–17. června 2017

THE ROZLADĚNÍ, MATKY Z VÝCHODU, PAPERKY INŽENÝRA GARINA, HROZNĚ, BANNANA SPLIT A JEHO MORALISTÉ, POVINNÁ SLEPOTA, PUTRESCIN, AT BONA FIDE, MÖBIUS, LESNÍ SMĚS, BETONOVEJ BEZ, SPROSTÁ A UBOHÁ, VÍTRHOLC, KULMA, ČERNÁ KOČKA, FIREDOG, SWIMING SLOTH, WE PLAY APARÁT, TRAFO, SKRYTÝ PŮVAB BYROKRACIE, BEZ ZÁRUKY, PO PRACOVNÍ DOBĚ, METALURG, LÁZNĚ KOBALT, HLUBINA, LADIBOR DANDA, MARIUS KONVOJ, DARREN EVE, MROŠ AND THE VOICES, PSYCHOCANDY, REZAVÉ TRUBKY, JAKUB TICHÝ, KUJÓNI, CITYONIANS, KLUBY POETICKÝCH SPROSTÁKŮ: RUDA BUFFALO BERAN, PAVEL SVOBODA, MILAN VALENTA, BLÁZNI CZ, SDRUŽENÍ RODIČŮ A PŘÁTEL ROPY, JEZEREL ...a další.

Scéna v tunelu a plátěná scéna. Pořádá Ears&Wind Records, Rádio Cyp a Knajpen Kultur. Křtíme zbrusové CD The Rozladěn a reedici znovuožíváme Hrozně - Už není čas.

VŮDŠTOK

místo bude upřesněno, 31. června až 1. července 2017.

SOUNDS OF OCCUPATION, TENNESSEE STRANGE, ALPHONES, GOON SQUAD, EVILASMODEL, LORD SKULL, HONZÍKOVA CESTA, CHULO CHULIO

FESTIVAL NAPŘÍČ

Skalákův mlýn, Meziříčko u Želetavy, 1.–2. září 2017

v plánu: **PO PRACOVNÍ DOBĚ, ŠMOX, 3+, MECLOPIN BAND, RETARDOVANÝ KOKSOPLYN, JOSEF KLÍČ, PBK BLUES, VOBRUČ BAND, HERNABAR, HERMAN TRAUMER, HLADOLET, HROZNĚ, STBEND, NEVIDIM, HOKR, ČERSTVÉ NATŘENO, NIKOL FISCHEROVÁ A HELÉN, ŤOVAJZ & SPOL., JIŘÍ JELÍNEK, JAKUB NOHA, ŽEN, PETR VOJNAR** a další

info: spodniproudy.cz

Předplatné:

Můžete si předplatit libovolný počet výtisků à 30 Kč. Porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena, případný výtěžek bez uzardění propijeme.

Kontakt: redakce-usiavitr@email.cz,

Archiv: spodniproudy.cz

Oheň na střeše:

V brněnských Zábřdovicích před mladou ženou onanoval šestnáctiletý chlapec. Dohonili ho až strážníci ••• „Budu se soudit s rodinou z fiatu Multipla, co týrá dítě Ortelem. Mám jim poslat sto tisíc a omluvit se? ANI TU PÍČU“. Komentoval bulvární novinář Pavel Novotný svůj konflikt s rodinou, která na youtube uveřejnila svoji road movie s Ortelem ••• Olomoučtí vědci vyrobili nekovový magnet ••• Venezuelský prezident Nikolás Maduro vyslal inspektory a vojáky do více než 700 pekáren v Caracasu, aby zkontrolovali, zda pekaři dodržují nový příkaz, jenž nařizuje, že 90 procent mouky musí být použito k pečení chleba, a nikoliv dražšího sladkého pečiva a dortů. První dva pekaři byli zadrženi, protože do croissantů dávali víc mouky, než bylo dovoleno. Další dva pekaři skončili za mřížemi podle úřadů kvůli tomu, že do čokoládových brownies dávali prošlou mouku ••• Google bude značkovat vyhledávání s urážlivým nebo útočným obsahem. Podle serveru Search Engine Land má k tomu asi 10 tisíc pěšáků po celém světě ••• 1 615 000 hektolitrů piva vystavil Budějovický Budvar za rok 2016, je to nejvíce v historii pivovaru ••• Thajská policie zabavila 21 nosorožčích rohů v hodnotě až pět milionů dolarů na černém trhu. Ve vietnamské Hanoji dokonce 100 kilogramů rohů za šest milionů dolarů ••• Při součinnosti kontrole kombinované hlídky městské a státní policie se podařilo odhalit dívku, která kouřila jointa. Případ dále šetří Policie ČR ••• Turecká policie zadržela za poslední tři dny 740 lidí kvůli podezření na spojení se zakázanou Stranou kurdských pracujících ••• Na přemnožené divočky si stěžují lidé z Černého Mostu, Horních i Dolních Počernic a Běchovic. Prasata útočí na psy a jedno prase kouslo chataře do nohy ••• WikiLeaks zveřejňuje největší únik informací z americké CIA. Obsahuje popis konkrétních možností a technik, které CIA využívá při špiclování ••• Lék Finasterid značky Propecia, užívaný na podporu růstu vlasů, svými účinky postihuje erekci, nepomůže ani Viagra ••• Ve švédském městě Övertorneå radnice plánuje zavést v pracovní době speciální pauzu, kdy by si tamní úředníci mohli sexuálně ulevit ••• Tři děti v jihlavské zoo ukopaly a ukamenovaly plameňáka ••• Muž na pařížském letišti Orly vzal zbraň vojačce a křičel, že zemře pro Alláha ••• Zemřel kardinál Vlk ••• Utopil se zvukař Městského divadla Brno Milan Vorlíček ••• Finalistky České miss se musely pořadatelské firmě zavázat k tomu, že přibližně po dobu tří let od uplynutí soutěže nebudou mít děti a zůstanou svobodné ••• Vít Kalvoda – bývalý finanční poradce, analytik, publicista, ochránce spotřebitele, správce webů, tvůrce SW, producent, provozovatel brněnského podniku Ponava – skoro vše je minulost. Kalvoda kritizoval nekalé praktiky finančních firem, nakonec mu před hospodou shořelo auto a Kalvoda tak se svojí aktivitou končí ••• Trump v Bílém domě nepodal ruku Merkelové ••• Gabriela Koukalová v norském Holmenkollenu prezidentu Mezinárodní biatlonové unie Andressi Bessebergovi ••• Americký stát vydává na veřejné vysílání jen 1,35 dolaru na občana ročně, Donald Trump navrhl úplnou likvidaci federálního financování pro média veřejné služby ••• Z Brazílie roky vyváželi zkažené maso do celého světa. Tři masné závody byly uzavřeny, informoval server BBC ••• Unikátní přírodní dominantu maltského ostrova Gozo, tzv. „Azurové okno“ se zřítíla do moře ••• Tzv. „Nejdůvěryhodnější portál pro emancipované ženy“ feministky.com obsahuje inzerci na portálu, odkaz na on-linovku Hero Zero, na seznamku AdultCrowd, a link na kšeft serotickými pomůckami. Dozvíme se také, že muže nahradí robotické sekačky a roboti na vynášení odpadků a nezapomeňte na feministické desatero ••• Výzkumníci z univerzity v Massachusetts zjistili, že navzdory tomu, že vulgární mluvu máme tendence přisuzovat spíše méně inteligentním lidem, opak je pravdou. Pořádne nadávání vyžaduje vyšší IQ a bohatou slovní zásobu. Inteligentní lidé rovněž více tíhnou k drogám a alkoholu, doplňuje další studie z Londýna.

Φ&Γ

Tiráž: Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Haußmann • přispěvatelé: j. e. f., Miroslav Miky Marusjak, Miroslav Václavek, Vojtěch Landa, Jeroným Nikdo, Ivosh Krejzek, Tomáš Vít • Fotograf: Zdeněk Vykydal